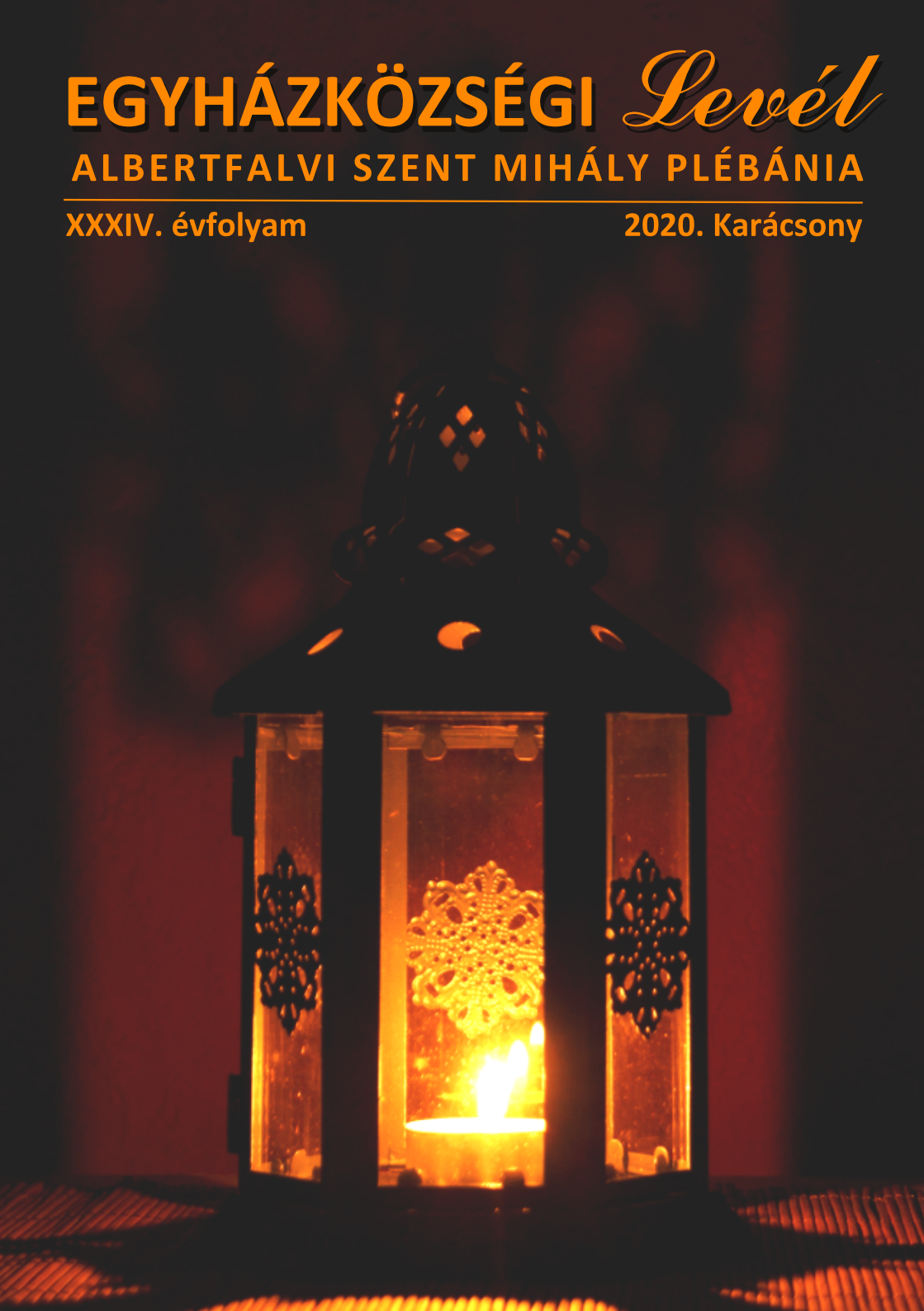
EGYHÁZKÖZSÉGI *Levél*

ALBERTFALVI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA

XXXIV. évfolyam 2020. Karácsony

Ima

Urunk, most karácsonykor
kérünk Téged, önmagunkért
és minden keresztény testvérünkért,
minden jóakaratú emberért,
mindazért aki nyugtalan és aki keres.
Adj nekünk szemet, hogy a Gyermekben
fölismerjük Isten mosolyát.
Adj új szívet nekünk, hogy befogadjuk Őt,
hogy megértsük üzenetét.
Végül adj erős, élő lelket,
hogy elkísérhessük az Urat,
hogy nyomába léphessünk minden nap,
az elkövetkező év során,
amely előttünk áll. Ámen.

(Leo Jozef Suenens bíboros imája)

Beköszöntő

Kedves Testvérem! Szoktál Te figyelni Isten jeleire?

Arra gondolok, amikor például a Szentírásból elolvasol egy már százszor hallott részt, de egyszer csak rácsodálkozol, mert ez most valami olyan dologról szól, ami számodra éppen aktuális. Vagy amikor a pap prédikál és egyszer csak „felriadva” azt veszed észre, mintha ezt csak neked mondaná. Vagy amikor újra és újra belebotlasz egy gondolatba újság-olvasás közben, a neten, a városi óriásplakátokon, ami mintha válasz lenne az éppen akkor benned feszülő kérdésre, vagy problémára. Mit teszel ilyenkor? Elhessegeted a gondolatot, mondván: á, csak véletlen...? Vagy elgondolkodsz és felteszed magadnak a kérdést: lehet, hogy Isten mondani akar nekem ezzel valamit?

Ebben a mostani, karácsonyhoz kapcsolódó lapszámunkban több olyan testvérünk történetét is olvashatjuk, akik figyeltek az apró jelekre, odahallgattak a lelkiismeretükre – és találkoztak Istennel ott, ahol más talán tovább ment volna.

Hát nyisd ki a szíved, Testvérem, vedd észre a most született csecsemőben az Élet Urát és fedezd fel az ő hívását a hétköznapjaidban is!

Schwarczkopf Orsi és Bálint

TARTALOM

Az ünnep üzenete

A kopogtató Isten – Henrik atya 4

Ünnepre hangoló

Szüless a szívünkbe, Urunk! – Molnár Cecília 7

Élő vízforrás

Rovatvezető: Vasné Dám Réka

Hic quaere, hic adora! Itt keresd, itt imádd! – Vasné Dám Réka 8

Szentségimádás és lelki tükörneuronok – Vasné Dám Réka 10

Szeretetmorzsák

Rovatvezető: Bene Lajos

Nagyobb lakás, nagyobb kerttel – Bene Lajos 12

Gondolatok

„Áldott, aki jön az Úr nevében” – Rajos Boglárka 14

Bérmálkozásom története: a nevem Mihály! – Rajos Boglárka 16

Az emberek jók – Szőts Miklós 20

Apaképző – Medgyessy Ferenc 24

Közösségeink

Rovatvezető: Schwarczkopf Orsi és Bálint

Az albertfalvi karizmatikus közösség bemutatkozása – Fejes Imre 26

Lelkiség

A karizmatikus megújulás – hogyan kezdődött? – Fejes Imre 32

Olvastam...

Rovatvezető: Szőts Miklós

Az evangélium igéi, ahogy akkor érthették – Szőts Miklós 36

Gyökereink

Rovatvezető: Kiss Gábor

Az albertfalvi templomi énekkar története

2. rész: az 1970-es évekig – Kocsis István 40

AKTK hírek Rovatvezető: Kiss István
Rövid híreink – Kiss István 46

Testületi vallomások Rovatvezető: Vas Gábor
Karácsonyi vallomások „...álomból – valóság...” – Vas Gabesz 47

Arcok-szakmák-hivatások Rovatvezető: Kiss István
A „Piros ruhás” – Kiss István 49

Alfanimators Rovatvezető: Fejes Miklós
Boldog Carlo Acutis – Győrik Balázs 52

Don Boscós hírek Rovatvezető: Makrai Ákos
Advent a Don Boscóban – Makrai Ákos 54

Gyereksarok Rovatvezető: Kovács-Rokolya Boglárka
A holló üzenete – karácsonyi mese 56
Karácsonyi imádság 60

EGYHÁZKÖZSÉGI *Levél* Megjelenik évente négyszer: húsvétkor, Úrnapján, Szent Mihály napján (búcsúkor) és karácsonykor. Kiadja: az Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség 1116 Budapest, Bükkönyu. 3. Felelős kiadó: Dr. Gável Henrik plébános. Alapító szerkesztő: Kiss Gábor. Szerkesztők: Schwarczkopf Bálint és Orsi. Szerkesztőbizottság: Ágh József és Edit, Bene Lajos, Fejes Miklós, Gável Henrik, Kiss Gábor, Kiss István, Kovács-Rokolya Boglárka, Makrai Ákos, Riszterer Zsuzsanna, Szakácsné Ujházy Mária, Szőts Miklós Vasné Dám Réka és Vas Gábor. Lektorálás: Magony-Biró Kata és Magony Andor. Fotók: Madaras Balázs, www.fortepan.hu; www.pixabay.com, Internet. Nyomdai munkálatok: VAREG Nyomda Kft.

Következő lapszámunkba 2021. március 7-ig várjuk írásaitokat az egyhazkozsegilevel@gmail.com címre.

A kopogtató Isten

Téli időszakban sokan úgy vannak, mint a medvék: behúzódnak otthonaik mélyébe, és visszavonulásuk jeléül magukra csukják az ajtót. A zárt ajtó az elcsöndesedésnek, és egy kicsit a magunkra maradásnak is a szimbóluma. Az ajtó elválaszt minket mindattól, ami bennünket kívülről körülvesz, ami válaszra késztethet, ami önmagunkon „kívülre” kényszeríthetne. Teret enged a bensőségességnek, az intimitásnak, de a gondolatok világának, az esetleges magánynak és ürességnek is.

Vannak, akik éppen ezért félnek magukra maradni, mert ilyenkor elemi erővel törnek rájuk a félig megemésztetlen problémák és gondok, a helyrehozhatatlanul tönkrement helyzetek miatt feltör a szomorúság, a határok közé szorult parányi lét végessége felett érzett félelmek elöntik a lelket.

Ismét vannak, akikre mások csukják rá – hogy ne mondjam egyenesen azt, hogy csapják rá! – az ajtót, akiknek az ajtó egyszerre a kirekesztés és a száműzés jelévé válik. Ilyenkor hiába szemléli valaki az ajtó benső oldalán lévő kilincset, mely önmagában a szabadulás és a szabadság szimbóluma lehetne, maga a kilincsre csukott ajtó a börtön ajtajává válik. Menthetetlenül foglyai leszünk saját életünknek.

Ebben a világjárványos időszakban hivatalosan is arra késztetnek bennünket, hogy a magunk és mások érdekében maradjunk otthon, ne érintkezzünk egymással, így mindenki – legyen introvertált vagy éppen ellenkezőleg: extrovertált – az ajtaja mögött találja magát.

Mit kezdünk ezzel a zártsággal? Kell-e egyáltalán nekünk ezzel valamit is kezdeni? Nem esünk-e ebben az esetben ismét abba a hibába, hogy a külső nyüzsgést, mely a hétköznapi életben tompítja az életünk feletti értelmes tűnődés okozta tisztánlátást, most benső nyüzsgéssel cseréljük fel, mely így már nem más, mint egy újabb menekülési kísérlet az önmagunkkal való szembenézés elől?

Csodálatos annak a karácsonyi éjjelnek az üzenete, mely minden évben újra elmeséli a Betlehem város házainak ajtaján kopogtató Szent Család történetét, és egyben újra szembesít azzal az örömhírrel, hogy az értünk emberré lett Isten a mi ajtónk előtt állva kopogtat. Nekünk nem kell semmi mást tennünk, mit az életünk ajtaján zörgető Emmánuelt, az Urat beengednünk. A Jelenések könyvében is ezt mondja nekünk Jézus: az ajtódnál állok és kopogok, ha ajtót nyitsz nekem, bemegyek hozzád, veled eszem, te meg énvelem.

Milyen csodálatos örömhír: ellátogat hozzád az Isten. Ő, aki mindenütt jelenlevő, azt akarja, hogy otthonra találjon a Te életedben. Titokzatos misztérium: aki a mindeneket betölti, még lehet hontalan, és hajléktalan. Tőled függ, Isten hazára lel-e.

Egyszer egy bölcs lelki mester megkérdezte tanítványaitól: „Mit gondoltok, hol lakik az Isten?" Azok nevetve azt válaszolták: „Mi nem jut eszedbe? Hát nem hirdeti az egész világ az ő dicsőségét?" A bölcs maga adott választ a kérdésre: „Az Isten ott lakik, ahová beengedik." (Bruno Ferrero: Ahol az ég és a föld ölelkezik)

Az ünnep üzenete

A karácsony üzenete ebben áll: ajtót nyithatsz a szíved ajtajánál kopogtató Jézusnak, aki nem azért jön Hozzád, hogy gondot okozzon Neked, vagy lelki zajt csapva elterelje figyelmedet életed legfontosabb kérdéseiről, hanem mindenekelőtt, hogy veled együtt legyen, hogy meghallgasson Téged, hogy odahallgatásán keresztül megossza Önmagát Veled, hogy ne légy többé magányos. Nem azért jön, hogy valamit elvigyen Tőled, hanem azért, hogy Életet hozzon Neked, örök Életet! Kérni is csak azért kér, hogy újat, jobbat, értékesebbet adhasson Neked cserébe.

A betlehemiek nem vállalták az ajtónyitás rizikóját, nem merték beengedni az újat, így nem részesülhettek az új Élet örömeiből sem. Olyan csodálatos azt tudni, hogy a mi Emmánuelünk nem olyan Isten, aki csak egyszer próbálkozik. Nem, Ő folyamatosan jön és újra kopog nálunk az időben, hogy egyszer – ha végre ajtót nyitunk előtte – örökre velünk lehessen.

A Megváltó ezzel a mondattal áll előtted ezen a karácsonyon is: „Szíved ajtajánál koldulok, csak Rád vágyom!” Beengeded Őt?

Ha igen, átélheted szent karácsony igazi örömét! Ezért imádkozom Értetek, hogy eltölthessen Benneteket az idei szent ünnepen is a közénk született Jézussal való találkozás maradandó boldogsága, és eloszlathassa szívetek minden keserűségét, félelmét és magányát! Tárjatok kaput, nyissatok ajtót az Úr előtt, hiszen már kopogtat!

Szeretettel:

Henrik atya

Szüless a szívünkbe, Urunk!

Karácsonykor nem csak az otthonainkat és a karácsonyfánkat díszítjük fel, hanem szívünk is pompára készül, isteni pompára. Születésnapot ünneplünk. A legnagyobb születésnapot.

Krisztus Urunk felvette emberi mivoltunkat és eljött közénk. Itt élt közöttünk, ugyanazokban a házakban lakott, ugyanazt ette és itta, mint az akkori emberek, ugyanazokat az érzéseket élte át, mint egy két évezreddel ezelőtt élt ember, egyetlen dolog kivételével: Jézus bűn nélkül élt a földön, emberként is. Nem azért, mert Neki könnyebb volt. Őt is ugyanúgy érték a kísértések, elég, ha „csak" arra a három megkísértésre gondolunk, amire a Sátán csábította odakint a pusztában. Miért tudott minden rosszat elutasítani? Azért, mert csak egyvalakiben bízott, de Őbenne annyira, hogy átadta magát neki teljes szívével, lelkével majd az egész testével is, „egészen a halálig, mégpedig a kereszthalálig". Mert számára csak az Atya akarata létezett, és semmi más. Így vált Ő minden ember számára követendő példává.

Ha csak felidézzük a földi életét, a tudatos döntéseit, hogy a jó mellett mindvégig kitartott, máris könnyebb lesz számunkra is a keresztjeink hordozása. Minden egyes bűn elkövetésének elkerülése, elhagyása ajándék Jézus szívének. Micsoda boldogsággal tölt el, ha akár csak a legkisebb bűnt is elkerülöm, és micsoda mély fájdalom lesz úrrá rajtam, amikor botladozom, de el nem bukom, mert Ő megtart. Mindez az Ő kegyelme. Ünnepeljünk! Jézus Krisztus születésnapja van! Ezen a karácsonyon valóban Ő lesz a főszereplő, az ünnepelt! Nem mehetünk a rokonainkhoz „kiskarácsonyozni", de lehet egy igazi nagykarácsonyunk Jézus Krisztussal, születésének napján. Örüljünk szeretteinknek, akikkel megosztjuk az életünket és keressük egymásban Jézus arcát, így lehetünk Urunknak karácsonyi ajándékká! Legyen minden testvérünknek szeretetben megélt, áldott karácsonya Krisztus Urunkkal a főszerepben!

„Istenünk mélységes irgalmából, amellyel meglátogatott minket a magasságban felkelő, hogy fényt hozzon azoknak, akik sötétségben és a halál árnyékában ülnek, s hogy lépteinket a békesség útjára igazítsa." (Lk 1,78-79)

Molnár Cecília

Hic quaere, hic adora! Itt keresd, itt imádd!

A NEK 3+1. (negyedik) előkészületi évét tapossuk. Ezt az évet a szeretetből és hitből fakadó tettekNEK szánjuk. Kaptunk még egy évet a Jóistentől, hogy készüljünk lélekben. Ahhoz, hogy egyre jobban megértsük, mit is fogunk ünnepelni jövőre Budapesten, át kell gondolnunk az Oltáriszentségről alkotott fogalmainkat. Mit jelent számomra az Eucharisztia? Hol keresem az Urat? Hogyan szólítom Őt? Ki Ő nekem?

Sokan, sokfélét írtak már ebben a témában, a következő pár gondolat a Ferences szemmel* című könyvben olvasható, ami segít minket az eucharisztikus lelkület kialakításában.

„Az eucharisztikus lelkület, az Oltáriszentség körül alakuló lelki élet külön szókinccsel rendelkezik. Egész külön szótárt kell kezelnünk, amikor a tabernákulum lakóját keressük. Az Úr Jézusnak itt külön neve van: Szent Ostya! Ezt a szót nem használhatjuk az Úr Jézus földi s mennyei életének egyetlen mozzanatában sem. Csak itt az oltáron Szent Ostya a neve Krisztusnak, itt az utolsó vacsora légkörében élünk, itt új környezetet teremtett magának az Úr. Itt édes Ostyám, drága Kenyerem, Eleségem, Életerőm, Táplálékom, Fenntartóm, Kelyhem, Tüzes Borom, Boros Tüzem, Szomjúságom, Derűm, Békém, Szerelmem, Italom a neve az Úr Jézusnak. Itt nem a rozoga istálló, nem a názáreti otthon, nem az apostolok környezete, nem Augustus császár kora, nem is a Kálvária-hegy, és még csak nem is angyalok és szentek veszik körül Jézust, hanem oltár, örökmécs, gyertyatartók, csengettyűk, csillogó szentségtartók, a csend, a tömjénillat.

* P. Dr. Dám Ince OFM: Ferences szemmel (Magyar Barát, 1943) - a szerk.

Itt, az élet országútján járó, a technika, rohanó élet, vásári zaj nyugtalanságából idetévedt emberek megváltó Istene és köztünk lévő Krisztusa az Úr. Az Eucharisztia a szeráfi lélek iskolája, egyetlen tudományuk a szeretet, mesterük az eucharisztikus Krisztus.

«Sehol nincs akkora csend, mint az oltárszekrényben. Pedig e palotában örvénylik a leggazdagabb, legmunkásabb élet. A palota Ura éjjel-nappal imádkozik, áld, könnyet, izzadt homlokot töröl, bűnláncokat tép, tört szárnyakat gyógyít, lázongó vért csendesít, éhezőknek ételt, szomjazóknak italt ad, zárt szemeket megnyit, megtörő szemeket lefog. E palotában ver csendben az Isten szíve.» (Blazovich)

A szentségház Kenyerében s e Kenyér vételében találkozik össze s forr egybe Isten és a lélek s alakul az új teremtmény, a Christophoros, a Krisztust hordozó új ember."

Szeretem olvasni ezeket a sorokat. Tudatosítja bennem, hogy az az Atya akarata, hogy mi, akik itt a földön vagyunk, elsősorban a templomban, az Eucharisztiában keressük Istent. Minden templom felhívás számunkra: Hic quaere, hic adora: itt keresd, itt imádd!

Az Oltáriszentség a nekünk, embereknek szánt Isten.

Így hát most, karácsonykor is, ha eljövünk a templomba, hódolhatunk a gyermek Jézusnak – akárcsak a pásztorok, s a három királyok – aki számunkra „hópehely Ostya, csöpp Búzakenyér". Nem kell Betlehembe mennünk, itt van a betlehemi Király az albertfalvi templomban.

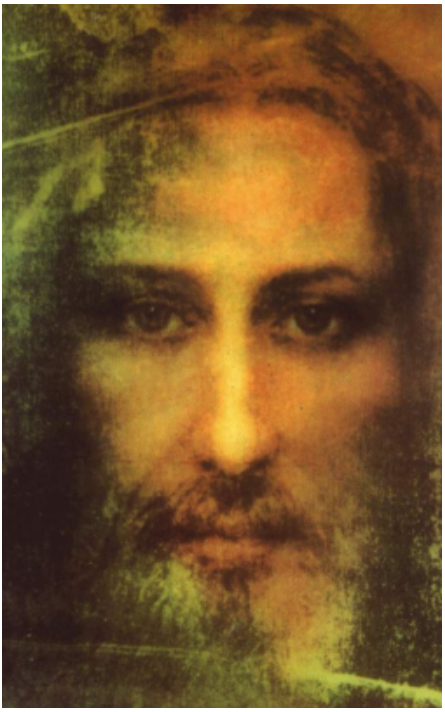
Vasné Dám Réka

Szentségimádás és lelki tükörneuronok

Sokat gondolkodtam azon, vajon mi történik akkor, amikor az Oltáriszentség a tabernákulumból az oltárra kerül? Miért jó az nekünk, hogy ott ülünk és nézzük?

A szentségimádás az olyan fura. Legalábbis elsőre az lehet (nekem az volt).

Mégis, valamiért, titokzatos módon ilyenkor formálódunk. Észrevétlenül, a csendben valami nagyon nagy dolog történik az emberrel, amit nem is feltétlenül a templomban vesz észre, hanem a hétköznapokban.

Nemrégiben találkoztam egy videóval, *Hisztikezelés* volt a címe. Rögtön izgatottan rákattintottam, mert ez nálunk most nagyon aktuális több gyerkőcnél, és sosem tudtam vele mit kezdeni. A neves neveléskutató hölgy sok jótanácsának egyike az volt, hogy amikor hisztirohama van gyermekünknek, akkor próbáljunk meg megnyugodni (ez nem kis feladat egy felnőttnek sem), és nézzünk a gyermek szemébe. Fontos, hogy vegyük föl vele a szemkontaktust. Ez azért jó, mert az ember agyában vannak úgynevezett tükörneuronok, és amikor egymás szemébe nézünk, akkor képesek vagyunk leképezni többek között a másik ember érzelmi állapotát. De nagyon sok mindent ennek segítségével tanulunk meg, ezért van az, hogy legkönnyebben utánzásos módszerrel tanulunk.

Igen érdekes dolog ez, és nekem eszembe jutott erről a szentségimádás. Ha van a léleknek szeme, hogy lásson, füle, hogy halljon, hangja, hogy beszéljen, akkor lehet, hogy vannak ilyen lelki tükörneuronok is.

Mert az bizonyos, hogy szentségimádáskor az Úr tanít minket. Nem szavakkal vagy magyarázatokkal, hanem egyszerűen úgy, hogy ránk néz. Mi pedig tanulunk, alakulunk.

Nem olvasással, bonyolult teológiai művek elemzésével, hanem úgy, hogy nyitott szívvel, az Úr akaratát keresve, visszanézünk rá.

> **Ha nem csak a szemünkkel, hanem a szívünkkel is ránézünk, akkor átalakít minket. Megmutatja magát nekünk és saját képére formál.**

Elkezdünk egyre inkább hozzá hasonlóan gondolkodni és megtanuljuk az Ő szemével nézni a dolgokat. Ezért nem szükséges ilyenkor hosszú litániákat mondani – persze lehet azt is – elég, hogy nézzük egymást a csendben. Ilyen a szeretet iskolája.

Egy másik módszere a tanulásnak az olvasás, és ez is nagyon hasznos. Az eucharisztikus kongresszusra készülve most arra hív minket a NEK titkárág, hogy ismerjük meg jobban hitünket. A Szentírás mellet ehhez a leginkább a Katolikus Egyház Katekizmusa segít hozzá. Ha minden nap olvasunk belőle egy keveset, 2-3 oldalt, ez hozzásegít minket, hogy válaszokat kapjunk hitünkkel kapcsolatos kérdéseinkre. Csak ne felejtsük el, hogy Jézus nélkül nem sokra megyünk a tanulásban! Ő legyen a mesterünk elsősorban az imádságban, a sorok között Őt keressük, és kérjük, hogy fölismerjük az Ő akaratát!

Vasné Dám Réka

Nagyobb lakás, nagyobb kerttel

Bizonyára emlékeztek egy páran az „Új otthon, új járgány” című, 2018-ban íródott cikkemre, ami Zoltánról, a sátorban lakó hajléktalanról szólt. Ő az, aki tartozásai miatt otthontalan, évek óta sátorban lakik az erdőben. Nem iszik, nem dohányzik, ügyel a tisztaságra és az egészségre. Adósságai miatt nem tud állandó munkát vállalni, úgyhogy napszámos munkákból tartja el magát. Sátrat és biciklit szereztünk neki. Minden nehézség ellenére elégedett az életével, a javaival, hozzáállása nekünk is például szolgálhatna.

Zoltán azóta is így éli életét. Az évek során elnyűtt egy-két sátrat, de szerzett újat. A biciklit ellopták, de kapott valakitől egy másikat. A sátor befűtésére elhasznált gyertyákat nem is számoljuk. Zoltán másban sem változott: azóta is szorgalmasan dolgozik, ha kap rá lehetőséget. Szorgalmát, tisztességes hozzáállását sokan észreveszik, sokan igyekeznek őt támogatni. Valaki felajánlott neki egy lakókocsit, hogy abban lakjon a sátor helyett. Nem tudta elfogadni, mert nem volt olyan hely, ahol felállíthatná. Mikor ezt az egyik ételosztás során megemlítette, akkor elhatároztuk, hogy kerítünk neki egy helyet. Karitászcsoportunk pár hetes kutakodás után talált egy lehetőséget, de Zoltán közben egy még jobbat talált: őt régóta ismerő jó emberek felajánlották, hogy állítsa fel lakókocsiját annak a kertnek a végében, amit már évek óta napszámos munkában gondoz. Nagyon megörültünk ennek a lehetőségnek, de sajnos hamar lelohadt a lelkesedésünk: közben odaadták másnak a lakókocsit.

Ekkor úgy döntöttünk, hogy nem állunk meg. Szerzünk neki egy lakókocsit, ha már egyszer kapott egy ilyen nagyszerű lehetőséget. Facebook-kampányt indítottunk, elkezdtük bújni a netes hirdetéseket, hogy találjunk egy olyan lakókocsit, amit ingyen ajánlanak fel, vagy olyan olcsón adják, hogy belefér a büdzsénkbe. Természetesen azzal kalkuláltunk, hogy meg tudjuk rendezni a szokásos Erzsébet-napi gyűjtésünket és az adventi kirakodásunkat. Ezek a járvány miatt elmaradtak, ami egyúttal azt is jelentette, hogy nem maradt keretünk. Mikor máskor találtunk volna egy lakókocsit, mint aznap, amikor kiderült, hogy nem lesz rá pénzünk? A lakókocsi minden szempontból megfelelt, pont olyan volt, amit kerestünk: kicsi, olcsó, kis javítással forgalomba helyezhető.

Jász-Nagykun-Szolnok megyében hirdette egy cég eladásra. Ekkor azonban jelentkezett egy támogató, aki felajánlotta, hogy kifizeti a vételárat. Felhívtuk az eladót, elmondtuk neki, hogy mire kell a lakókocsi. Egyeztettük vele a részleteket, megállapodtunk a vásárlásban és abban, hogy számla ellenében átutalással fizetünk. A megküldött számlában más összeg szerepelt, mint a megállapodásunkban. Alacsonyabb. Azzal a kísérőszöveggel küldték, hogy az eladó cég – megismerve a vásárlás célját – kedvezményt nyújt a vételárból, hogy ezzel támogassa a tevékenységünket. Már csak el kellett hozni valahogy. Gondolom az előzmények alapján magatok is rájöttetek, hogy ez is „magától" zajlott: a Facebookon ismeretlenül jelentkezett Zsolt, aki elvállalta, hogy ingyen elhozza a trailerén a lakókocsit. December elején el is hozta és telepítették a kert végébe. Zoltán azóta ott lakik. Ugyanúgy elégedett az életével, mint előtte. Csak már nem fázik annyira éjszaka.

Sokat gondolkodtam, hogy milyen módon osszam meg veletek a történetünket. A fentihez hasonló élményszerű beszámolónak az a veszélye, hogy esetenként inkább az íróról szól, mint a történtek hiteles leírásáról. Remélem, hogy ti nem ezt látjátok benne. Csoportunk csak az imádságba fektetett sok energiát, minden más úgymond „magától" jött. A történetnek lehet egy olyan olvasata is, hogy mennyi szerencsés véletlen együtthatása vezetett oda, hogy javultak Zoltán életkörülményei. Ennek valószínűségét ki lehet számolni, de hagyjuk meg ezt a feladatot a matematikusoknak. Nekem azért volt fontos, hogy így, élményszerűen osszam meg a történéseket, hogy a magam tökéletlen módján át tudjam adni azt, amit én is és a karitászcsoport tagjai mindvégig éreztünk és minden karitászszolgálat során érzünk: semmi nem úgy jön össze, ahogyan elterveztük, de minden úgy jön össze, ahogy a Szentlélek elrendezi. Közben néha gondoskodik róla, hogy tudjuk: Ő volt az. Egy kicsit talán ezért a személyesen megtapasztalt istenélményért vagyunk karitászosok.

Bene Lajos

„Áldott, aki jön az Úr nevében”

Túl régóta készülök már megírni ezt a köszönetet.

Az egész úgy kezdődött, hogy Henrik atya érezte, hogy segítségre lenne szükségünk és szólt Lajosnak, a Karitász helyi vezetőjének. Lajos az egyik mise végén odajött hozzám Marikával és Miklóssal. Az idős, hosszú ősz hajú szakállas urat látásból már ismertük, hiszen értelmi sérült kicsi lányom többször kereste már vele a kapcsolatot a templomban. Visszatérve a helyzetre, ott volt ez a két nagyszerű ember, aki idejét és szeretetét kínálta nekünk.

Az első találkozás alkalmával nálunk a Kicsi szerepelt, azaz hozta a „formáját”. Mindketten aranyosak voltak és ő örült az új arcoknak. Hetek teltek el úgy, hogy nem tudtam, mit is kezdhetnék a felajánlással. Hiszen hosszú évek óta egyedül voltam már a gyerekekkel. Nem volt mellettem társ, aki pl. felkelt volna az alvászavaros Gesztimhez éjszaka; aki a betegségeiben velem ápolta volna; aki hordta volna fejlesztőtől-fejlesztőig, vagy felcipelte volna velem babakocsiban a sok lépcsőn a metrótól a Heim Pál Kórházig.

Már nem is tudom, hogy mi volt az első ok, hogy a Mikulás külsejű kedves férfit felhívtam és a segítségét kértem. Innentől kezdve pörögtek az események. Együtt jártunk misére hármasban egészen addig, míg kislányom hiperaktivitása lehetetlenné nem tette. Miklós Mimi lett időközben Geszti szóalkotásából, mert beszélni alig tud(ott) és valahogy meg akarta szólítani. Csoda volt, ahogyan ez az egész az. Nem kétséges számomra, hogy egymásra találásuk Isten akarata.

Az, ahogy ők játszanak vagy cinkosan összenéznek, megindító. Mimi mindig elmondja, hogy a Karitász megbízottja, de mindannyian tudjuk, hogy ez több. Szeretetkapcsolat lett hármunk között és én a családunk részeként tekintek rá. Kívánni sem lehetne nála jobb pótnagypapát, számomra pedig igaz barát lett, aki apaképet is ad. Közös nyelvünk még a hit és a humor, melyek sokszor átsegítenek a nehézségeken. Hálás vagyok, hogy a segítségével vehetek részt a szentmiséken, hogy járhattam katekumenátusba, és így bérmálkozhattam a közelmúltban.

„Áldott, aki jön az Úr nevében...” – Ha énekelem, elsők közt az ő arcát látom magam előtt, mert Urunk küldött már nekünk pótnagymamát, barátnőt is és a templom közösségéből fogadott testvért, Balázskát a Szent Mihály Lakóotthonból; bérmaszülőt, barátnőmet, Cilit; másik barátnőmet, Zitát és sok kedves ismerőst… sorolhatnám.

Hálás vagyok Henrik atyának és Lajosnak a segítségért és a törődésért, mert megváltozott az életünk. Jó a tudat, hogy van egy Miklós/Mimi nevű „oszlop” az életünkben, aki biztonságérzetet ad és hitével gazdagítja életünket. Köszönöm, Uram!

Külön köszönöm Marikának, hogy elvállalta a kislányom iskolatársának a segítését! Tudjátok, sok csodálatos, lélekben gazdag ember van a közösségünkben!

Rajos Boglárka

Bérmálkozásom története: a nevem Mihály!

Gyerekkorom óta életem része a hit és Isten szeretete. Felnőtt fejjel keresztelkedtem meg, ezért a mai napig küzdök elmaradásaimmal. Hiszen nem jártam hittanra és sok fel nem tett kérdésem maradt.

A megkeresztelkedésem után egy rossz élmény miatt távol maradtam a templomoktól, de az Úrtól nem. Urunk meghallgatta imáimat, és nyolc éven át várt fiam megérkezett. Második keresztnevének jelentése ezért „Isten ajándéka” lett. Megkeresztelését követően kezdtem el misére járni, majd mégis eltévedtem ezoterikus utakra. Vargha Zsolt atyának nagyon sokat köszönhetek, mert ebben az időben sem engedte el a kezem.

Emlékszem egyszer, amikor az üres templomból kifelé mentem, ott volt egy papír, mintha csak a szél fújta volna oda. Felvettem: Szent Mihály-ima. Csak jó lesz valamire, tettem el akkor. Évekig őriztem, nem is tudva a jelentőségét, és akkor még az sem tudatosult, hogy ez volt az első találkozásom a védőszentemmel.

Második találkozásunk utolsó ezoterikus élményemhez kötődik. Szent Mihály kimentett egy gyógyítónak mondott kántálásból, melynek motyogása közben iszonyúan rossz érzéseim voltak. Ekkor jelent meg ő, kezében karddal, lobogó piros palásttal. Hiszem, hogy az ő segítségével tudtam végleg hátat fordítani a hitünkkel nem összeegyeztethető tanoknak.

Ezt követő újabb nagy hitélményem kislányom érkezése lett. Hat éven át fohászkodtam érte, és Isten újra meghallgatott.

Az, hogy agyvérzéssel született és ennek milyen maradandó következményei lesznek, akkor még nem volt ismert, de nekem ő így lett tökéletes, ahogy az Úr adta. Második keresztnevének jelentése neki is „Isten ajándéka" lett. A megkeresztelésével sajnos várni kellett kétéves koráig, mert folyamatosan beteg volt. Zsolt atya és Udvarnoki László atya kis családi körben keresztelték meg és a vágyam, hogy Urunk kegyelmébe helyezzem, beteljesült végre.

Évekkel később megismerkedtem egy szintén beteg gyermekéről gondoskodó hölggyel. Nem is tudom, hogy mikor tértünk át beszélgetésünk közben a hitéletünkre. Egyszerűen csak ámultam a lényéből sugárzó derűtől, amikor Isten iránti szeretetéről beszélt. Hiszen én is így érzek! Amikor pedig a templomi közösségükről beszélt, azt mondta: *„Bogi, neked is egy ilyen háttér kellene!"*

Ez a hölgy volt a halász, aki próbált behúzni a csónakba, de a valódi halászom, aki be is tudott emelni oda, az a rajta keresztül megismert fogadott anyukám, azaz lelki anyukám lett. Megismerkedésünk és egymásra találásunk az Úr szeretetében történt, összetartozásunk természetes volt azonnal.

Rajta keresztül 2017-ben nagy ajándékot kaptam. Kunszentmártonban, a kármeliták lelkigyakorlatos házában tölthettem el pár napot a gyermekeimmel. Új erőre kapott hitem itt erősödött meg. Életgyónást végeztem és szabadításban részesültem. A lelkemet olyan terhek hagyták el, hogy azt az érzést soha nem felejtem. Itt lett egyik kedvenc dicsőítő dalom a *Mit is mondhatnék* kezdetű dal. Minden érzésem benne volt a soraiban.

Innentől már tudjátok, hiszen írtam idekerülésünkről korábban.

A vágy, hogy bérmálkozzak, éveken át dobogott bennem.

Majd jött a katekumenátus. Amikor Ákos megkérdezte egy évvel ezelőtt, hogy mi lesz a bérmanevem, azt mondtam: *„Margit leszek, mert Mihály nem lehetek!"*, de ott dübörgött bennem: ki más nevét mondhatnám, ha nem az övét?

Aztán jött a gerinctörés, jött a koronavírus és sok minden arra utalt, hogy talán idén nem történhet meg ez a kegyelem velem. A karantén időszakában egyre erősebb volt az érzés, hogy csak Mihály lehetek. Egyedülálló anyaként, sérült kicsimről gondoskodva éppen Szent Mihály erejére és hitbéli állhatatosságára, Isten iránti szeretetére van szükségem. Ráadásul ő a védőszentem is.

Felhívtam Henrik atyát, és amikor azt mondta, hogy lehetek Mihály, a szívem táncra perdült. Ha az Úr nem akarta volna, hogy Mihály legyek, nem lehetnék az.

A bérmálkozásom előtti hónap földi pokol volt. Minden meghibásodott körülöttem, omlani kezdett a fal és be is áztunk. Amit megjavítottak a szerelők, napokon belül elromlott újra. Ráadásul gyógyíthatatlan beteg édesapám is hetekre kórházba került. Ebben az időben néhány szerettemtől annyi lelki támogatást kaptam, hogy abban bíztam, eljön mégis a nagy nap.

...és eljött 2020. szeptember 20-a. Az ifjúságtól és Zoli atya tanítványától eltekintve hárman álltunk ott: Barbi, Gábor és én, mert Viktor elkapta a koronavírust. Gáborral közös bérmaszülőn, Cilin osztoztunk, így egy bérmatestvérrel is gazdagodtam. Meghívtam a hozzám közel állókat, köztük Zsolt atyát is, aki 16 éve töretlenül mellettem áll. Nem tudtam, hogy el tud-e jönni, ezért amikor megláttam őt az oltár mögött, végtelen öröm töltött el. Az pedig, hogy Henrik atya szolgáltatta ki a bérmálás szentségét, még tökéletesebbé tette az alkalmat, hiszen ő ismert minket.

Borzasztóan izgultam, de ez az érzés, amikor utolsóként odaléptem elé, elmúlt. A kegyelem, hogy ezt az ajándékot most megkapom, igazolta korábbi tanúságtételeimet.

Az érzés leírhatatlan volt, hiszen minden nehézség ide vezetett, ez az én utam, amelyről nem térek le.

...és amikor Henrik atya megkérdezte: mi a neved, és azt felelhettem, hogy Szent Mihály; ő pedig mondta, hogy *„Mihály, vedd a Szentlélek ajándékának jelét!”* az *„Ámen!”* nem a számból, hanem lelkem egész valójából szakadt ki.

Megérkeztem, Uram.

Epilógus:

Néhány nappal utána egy nem hívő ismerősöm azt mondta, csak azért hiszek, mert beteg gyerekem van. Nemmel feleltem. Ezután azt mondta, akkor biztosan pocsék gyerekkorom volt. Erre már nem éreztem szükségét, hogy feleljek. Aki nem hisz, nem értheti, mit jelent hinni, feltétel nélkül szeretni Istent és bízni benne; de Istent meghallani, a szeretetét meglátni a legnehezebb kereszt alól is lehet.

Egy simogató szellőben, a nyári zápor illatában, a kék égen... de ott van egy mosolyban, egy jó szóban, egy gondolatban, hogy kedvesebb legyél másokkal, és ott van a gyermeked arcán, például amikor misét néz a Bonum tévén.

Rajos Boglárka

Az emberek jók

Tapasztalataimról szeretnék beszámolni, olyan tapasztalatokról, amelyek csendes boldogsággal töltenek el.

Tavaly ősszel a piacon vásároltam, s fizetni készülve nem találtam a pénztárcámat. Két hét múlva ugyanaz az árus szól: várjak, megvan a tárcám. Valaki megtalálta a földön, odaadta neki, s tőle megkaptam. A pénz benne volt.

Idén tavasszal egyszer fáradtan mentem haza. Meleg volt, s a buszon magam mellé tettem a kabátomat. Otthon a kapu előtt nyúlok a kulcsomért a zsebembe, de nincs zseb, mert kabát sincs. Sietek a busz végállomására, de persze az én buszom már nincs ott. Megtudom a járat forduló-idejét, s újra kimegyek a végállomásra arra az időre, amelyre tippelem a buszom érkezését. Megkérdezem a busz vezetőjét, talált-e egy kabátot, de a válasz nemleges. Nagyon rendes volt, felhívta a központot, jelentették-e, hogy találtak egy kabátot. Nem. Elkérték a telefonszámom, hogy értesítsenek, ha megvan. (Vírus időszak, a talált tárgyak osztálya zárva.) Szomorúan megyek a buszmegállóba, de míg várom a buszom, csöng a telefonom. A sofőr az, akivel beszéltem. Az utána befutó buszon volt a kabátom. Sietek vissza, a sofőr mosolyogva jön elém, hozza a kabátomat.

De elsősorban nem ezek miatt az események miatt tölt el néha a csendes boldogság.

Talán sokan tudják, hogy egy szellemileg sérült, hiperaktív kislányra szoktam vigyázni. Míg be tudtuk vinni misére, szeretettel fogadta őt a közösség. Egyszer megszökött tőlünk, s azt láttuk, hogy a szomszéd padban ülők ölében tanyázik, egyik testvértől mászik át a másikhoz, s mind szeretettel fogadták. Véletlenül meghúzta az előtte ülő haját, az hátra fordult, s amikor észrevette, rámosolygott.

De nem csak a plébániai közösség tagjai fogadják szeretettel a sokszor tolakodó kislányt. Komolyan féltem, amikor először mentem vele játszótérre. A kislány szeretettel telve, bizalommal fut oda mindenkihez, s én sorozatos visszautasításokra készültem fel. De egyet sem tapasztaltam. Az iskolájához közel, a buszmegállóval szemben van egy kis játszótér. Ha én viszem haza, és jó az idő, betérünk oda. A játszótér kicsi, a közelben lakók járnak oda, mind ismerik egymást.

Minden további nélkül befogadtak minket.

Ha egy gyerek eszik, Geszti odamegy, s nem csak kér, de akár belenyúl a zacskóba, dobozba. Ha próbálom visszatartani, a szülő mosolyogva leint. Megjegyezték a nevét, akkor is üdvözlik, ha az utcán találkozunk.

De nemcsak ezen a játszótéren voltak jó tapasztalataim. A környéken öt játszótérre is járunk, és egy helyen se volt kellemetlenségem miatta. A legmegdöbbentőbb eset: egy kislány az anyjával tollaslabdázott. Geszti odarohant az anyához, én utána, hogy megállítsam, ne zavarja a játékot, de a kislány megelőz, odamegy hozzá, kezébe adja az ütőt, és mondja: játsszál te is!

Természetesen tudom, hogy tapasztalataim lokálisak, s mindezek nem eget rengető, világot megváltó események. Miért örülök mégis ennyire? A válasz egyszerű: elég idős vagyok, sokat éltem a „szocializmus építése” időszakában, s akkor kifejezetten gyermekellenes közhangulat uralkodott. A nyolcvanas években egy jól öltözött férfi meglátván egy gyerekes anyát, elhúzta a száját. *„Szaporodnak, mint a nyulak”* – mondta. Egy fiatal munkatársnőm, mikor férjhez ment, azt mondta: *„Gyereket nem, inkább papagájt, az nem beszél vissza.”* Szerencsére, azért később szült gyereket. Volt egy kedves, nálam kissé idősebb kollegám.

Nagyon intelligens, művelt ember, jó volt vele, s feleségével beszélgetni. Egyszer magyarázva, miért nincs gyereke, azt mondta: *„Addig nem hozunk világra egy gyereket, amíg meg nem kérdezhetjük, akar-e a világra jönni.” „De hisz így is te döntesz helyette”* – feleltem. Intelligens ember lévén, rögtön látta, hogy csak egy akkor elterjedt üres frázist ismételt. Elgondolkodott, és azt mondta: *„Nem akarok egy hanyatló fajt szaporítani”*. Ebből is látszik, hogy a gyerekellenesség oka valamilyen életellenesség. És nagyon sokszor a szívem szakadt meg, amikor láttam, hogy a szülők, nagyszülők hogyan bánnak gyerekeikkel. Szerencsére az utóbbi időben ez megváltozott.

Természetesen azt is tudom, hogy sokan az emberek rosszaságára panaszkodnak. Nem kételkedem tapasztalataikban, de van egy fontos szempont:

> **Meg vagyok győződve arról, hogy azt vesszük észre, amire figyelünk, amit várunk.**

Ha jó indulattal fordulunk szomszédaink, a buszon velünk utazók felé, bőven lehetnek jó tapasztalataink is.

Szőts Miklós

Dsida Jenő: Békesség velük (részlet)

Most, hogy a földön minden költemény bús,
csapongó szárnyon Hozzád repülök,
s Neked dalolok, karácsonyi Jézus!

Repülök szánkán, csörgő hit-batáron
és úgy hódolok jászlod előtt,
kicsi Mesterem, jóságos Tanárom!

Nagy hittel vetek bízó szemeket Rád
és szent iskolád rossz kis nebulója;
megáldom szalmás, szegényes katedrád.

Te nem bántottál soha-soha engem,
nem vágtál arcul nagy-ártatlanul,
ha fehér álmot hordtam a szívemben.

Te nem taszítál el magadtól távol,
ha verseltelek Édesanyám nyelvén
s nem tiltottál ki soha iskolából.

Csókkal kérdezted: nem vagy-e beteg?
Könnyet töröltél, ha könnyet facsartak
karácsony-rontó sötét emberek.

Hát ne legyen most ez a költemény bús.
Legyen himnuszos, mint a téli táj,
s csókoljon vissza Téged, kicsi Jézus!

Legyen üdvözlő, ujjongó kiáltás,
a hópihéknek gyermekded öröm,
az embereknek szelíd megbocsájtás.

Apaképző

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy királylány és egy királyfi. Egymásba szerettek és összeházasodtak. Aztán megszületett első gyermekük, a kis hercegkisasszony. Mindenki boldog volt. Az ifjú anyuka dédelgette, szeretgette magzatát. Az ifjú apuka csak állt és nézte őket.

A nagyszülők is boldogok voltak, az öreg király gügyögött a picinek és rázta a csörgőt. A nagymama a konyhában sürgött. Az ifjú apuka csak rácsodálkozott a helyzetre. Azt látta, hogy mindenki tudja a dolgát, mindenki a helyén van, csak ő került „partvonalon túlra". A felesége alig törődik vele, hisz' ott a pici, s ha segíteni próbál a kicsi körül, mindenki jobban tudja, mit kell(ene) tennie. Csak ő nem.

Igen, azt hiszem, nemcsak én éltem meg így kezdeti apaságom idejét, hasonló módon. Szerintem ilyen és hasonló érzések, gondolatok a mai fiatal apukák fejében is megfordulnak. S gyakori az is, hogy a fiatal apukák ilyenkor a munkájukba temetkeznek, hisz ott már pontosan tudják, mik az elvárások, nem úgy, mint otthon. Pedig alapvetően érdemes otthon lenniük, hogy szemléljék a gyermeküket, ezt a kis csodát, mert olyan hamar felnőnek! Ezt ma már gyakorlatból tudom.

Mégis, mit mondhatok én, mint gyakorló szülő, mint az Apaklub egyik tagja, mi hasznosat mondhatnék az új, ifjú apukáknak?

Az első, ami általában közismert, de mégsem elég hangsúlyos; hogy az esküvő napja nem az udvarlási időszak vége, hanem a kezdet! A szövetségkötés napja, kezdete. Szövetséget kötöttünk, hogy együtt csináljuk végig. Ez az „együtt" nagyon fontos! Egyben üzenet anyukáknak, apukáknak egyaránt, hogy az anyuka ne rekessze ki az ifjú férjet a saját és gyermeke boldogságából, s az apuka ne meneküljön a munkába, hanem legyen jelen, napról napra, amikor az a baba felcseperedik. Nem kell minden áron „csinálni valamit". Elég a jelenlét! Légy ott, s szemlélődj! Gondold végig, minek vagy részese, csodálkozz rá a világ szépségére, a teremtésben való részvétel csodájára és adj hálát érte!

A második dolog: itt az idő, hogy végiggondold, mi az te utad az életben. Egyáltalán – gondoltál már arra, hogy neked, mint férfinak van „utad", amit végig kell járnod? S ha van, milyen ez az út?

Ezzel kapcsolatban elementális erővel ért egykor, amikor elhívtak egy Férfisátor közösségbe. A gondolkozásom változott meg, s férfiúi önazonosulásom megerősödött. Önértékelésem megizmosodott azon ismeretek által, amit Richard Rohr OSB: A férfi útja című könyvében olvastam, s sokat köszönhetek a Férfisátor közösségben eltöltött évem alatt tanultaknak (*www.satorfa.hu*). Zöldy Pál így ír erről a honlapján:

„Mi a férfisátor? A férfiakat érdekelheti. A férfisátor az a hely, ahol szót értünk. Az a hely, ahol nem vág közbe senki, ha beszélek. … Az a hely, ahol nem ígérek semmit és nem fogadkozom. Rájövök dolgokra, meglátok helyzeteket és megteszem, amit tudok…"

A magam részéről, az Apaklubban ezt az irányvonalat próbálom képviselni, felmutatni. S itt a reklám helye: Gyere te is az albertfalvi plébánia Apaklubjába! Beszélgessünk! Tanuljunk! Imádkozzunk! – Szót fogunk érteni.

Végül a harmadik üzenet: a hosszú, boldog házasság titka. Nos, nem én találtam ki a megoldást, inkább megerősíteni tudom J.R.R. Tolkien szavait:

„A férfiak nem monogám típusok. Kár tettetni, hogy azok. Egy keresztény férfi számára a házasság szentsége segíthet ugyan a kísértés elleni harcban, ám a harc akkor is harc marad. Egyetlen férfi sem tud hű maradni a feleségéhez, hacsak nem tesz ezért tudatosan, akarattal és elszántsággal nagyon sokat. És önmegtagadással. Túl kevés férfinak mondják el ezt – az egyház által nevelteket is beleértve. (…)

Amikor a szerelem kicsit megkopik, a legtöbb férfi azt gondolja, rosszul választott, hibát követett el, és meg kell találnia azt a nőt, aki majd tényleg az igazi lesz. És valóban: hibát követtek el. Szinte minden házasság, még a boldogak is, hibák – olyan értelemben, hogy bizonyára mindenki talált volna egy megfelelőbbet, jobbat, szebbet, stb. Ám a valódi lélektársunk éppen az, akit elvettünk! És ebben a világban az útmutatóink a tisztaság, az erkölcsösség, a bölcsesség, a tiszta szív, a hűség és az akarat." (J.R.R. Tolkien Michael fiához szóló leveléből)

Medgyessy Ferenc

„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket…”
(Jn 15,16)

Az albertfalvi karizmatikus közösség bemutatkozása

Van egy közösség, akik azért vannak együtt, mert vállalják, hogy karizmáikat Isten szolgálatába állítják. De mi is az a karizma? Megtudhatjátok a velük folytatott beszélgetésből.

Mi az, ami közös bennetek, mit jelent a közösségetekhez tartozni?

Tulajdonképpen ahányan vagyunk, annyi helyről jöttünk. Más és más közösségekből, más utakon jöttünk össze ide, ahova Jézus hívott minket. Többnyire Albertfalváról, mint Riszterer Tamás és én, néhány Fejes gyerekkel együtt. Czmerk Edit Nagykanizsáról jött, Riszterer Zsuzsi a mamájával Angyalföldről, Fejes Ági Ferencvárosból, a Dormán házaspár, Gyuri és Tündi Angyalföldről, illetve Kaposvárról, vagy éppen Molnár Cecília Rózsavölgyből.

Ami közös bennünk az, hogy a Szentlelket befogadva átadtuk az életünket Jézusnak. Mi is megtapasztaltuk azt, amit Jézus mondott Nikodémusnak. *„Aki nem születik újjá vízből és (Szent)lélekből, nem mehet be Isten országába. Ami testből születik az test, de ami Lélekből születik, az lélek… a szél ott fúj, ahol akar”* (Jn 3,5-6;8a) Nagyon jó ebbe a szélbe beleállni. Ezt az tudja csak igazán, aki előtte a világ örömeinek, élvezeteinek, hívságai-nak, a pénz kergetésének élt, egymást taposva, versengve. A Szentlélek, ahogy átalakította az életünket, ahogy újjászülettünk, úgy éltük és értettük meg, miről beszél Jézus. Ahogy elkezdett megszabadítani minket a megkötözöttségeinktől, öröklött és szerzett belső sérüléseinktől, az alkoholtól, a beteges birtoklási vágyunktól stb., úgy értettük meg, hogy mit jelent a szabadság, amit csak Istentől kaphatunk meg.

Mikor és hogyan alakult a közösségetek?

Amint már említettem, több helyről érkeztünk. Többen itt Albertfalván nőttünk fel, és tartoztunk kis közösségekhez, amiket Keglevich atya hozott létre, Ormai Gusztáv plébános atya támogatásával. Mi, a feleségemmel a 80-as évek elején, egy igen komoly közösségbe kerültünk, egy szintén fiatal albertfalvi házaspárnak köszönhetően. Ott „tértünk meg" és ismertük meg a karizmákkal megajándékozott közösség világát. Nagyszerű volt a Szent-lelket megtapasztalni, egy igazán jó keresztény közösségnek a tagja lenni. 1992-ben elvégeztük a Szentlélek szemináriumot Katona István atyánál, a Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás ikonikus alakjánál (akit mindenki csak Katona Pistaként ismer). Ezután részt vettünk nagyobb karizmatikus programokon, országos találkozókon.

1999-ben kezdett érlelődni bennünk, hogy ha a Lélek is akarja, Albertfalván is kellene egy imacsoportot létrehozni, összejöveteleket szervezni. Egy fiatalabb házaspárral, Riszterer Tamással és Zsuzsival, akiket már régebb óta ismertünk, elkezdtünk rendszeresen összejárni.

Nagyon hamar összebarátkoztunk és kialakult köztünk a testvéri összetartozás. Hamarosan együtt álltunk a Szentlélek elé, és köteleztük el magunkat a karizmatikus megújulásban Jézussal. A Szentlélek ekkor már jelezte, hogy most már Albertfalván kellene közösséget, imaalkalmakat szervezni. Mint kiderült, plébánosunknál, Hollai Antal atyánál, aki igen tájékozott volt a karizmatikus megújulásról – maga is komoly karizmákkal rendelkezett – nyitott kapukat döngettünk: *„Soha nem gördítettem akadályt az elé, ha valaki imádkozni akar”* – mondta.

2005 szeptemberétől havonta mindenki számára nyitott karizmatikus imaestet tartottunk. Imacsoportunkat nyugalmazott plébánosunk, Verbényi István atya imával kísérte, szentmise felajánlással támogatta.

Voltak-e a közösség életében fontos fordulópontok, változások?

A közösség élete érdekesen alakult. Elég sokan megfordultak a nyilvános imaestjeinken. Olyanok is, akikről kiderült, hogy szintén elvégezték a Szentlélek szemináriumot, de azóta nem mentek közösségek felé. Más érdeklődők is jöttek, akik idővel elmaradtak. Úgy látszik, nem kapták meg azt, amit vártak… Időnként közöttünk is voltak viták és nézeteltérések. Mi sem voltunk megelégedve a közösség haladásával, sőt időnként elkeserítő pofonokat kaptunk. Nem értettük, hogy a Lélek miért nem működik úgy, ahogy elgondoltuk?

Eljutottunk 2014 pünkösdjéig, amikor Zsuzsi és Tomi úgy döntött, hogy kiválnak és más közösségben próbálják a hitüket megélni. Két másik testvérünk a mennyei hazába távozott, és volt olyan is, aki elköltözött vidékre. Így kicsit megfogyatkoztunk, de számunkra sosem a létszám volt a fontos. Aztán Antal atya, és fél évvel később István atya is az égi hazába költözött.

Megroppantunk. Új plébánosunknak, Vénusz Gellért atyának bejelentettük, hogy szüneteltetjük a nyitott programokat.

A Szentlélekben bízva továbbra is összejártunk, lakásokon rendeztük a közösségi imaalkalmakat. Nagyon komolyan Jézus elé tettük a döntést: akarja-e, hogy megmaradjon a közösség, vagy más felé menjünk, más közösséghez csatlakozzunk? Több mint egy évig jártunk össze, mire választ kaptunk. Egy imaestünkön az egyik tagunk megemlítette, hogy egy jó ideje, kissé szokatlan célért történő imára kap visszatérően indíttatást. Meglepetten állapítottuk meg, hogy már hónapok óta, egymástól függetlenül, mindnyájunkat ugyanerre indítja a Lélek. Megörültünk, mert ebből megértettük, hogy a Szentlélek továbbra is közösen indít minket imára, vagyis a közösség maradjon együtt, mert Neki így vagyunk jók, így szeret minket! Dicsőség az Úrnak! Egyikünk úgy fogalmazta meg, hogy *„Jézus kipróbálta a hűségünket… hűségesek maradtunk a semmiben, a kicsiben…”*

Milyen gyakran van közösségi alkalmatok?

Jelenleg havonta egy fix napon tartunk imaestet. Első péntekenként este 8-tól 9-ig a szentségimádáson a közösségünk adja az „őrséget”. Ezeken kívül bármikor összejövünk, ha bárki imát kér magáért (a közösségen kívüliekért is imádkozunk). Lakáson tartjuk meg, oda beszéljük meg az imaszolgálatot. Húsvét, pünkösd, karácsony tájékán is összejövünk az Istent dicsérni és a közösség megtartó erejét megélni. Fontos az év végi hálaadás is.

Hogyan zajlanak ezek az alkalmak?

Hívjuk a Szentlelket és imádkozunk. Az összejövetel elején a hitéletünkkel kapcsolatos dolgainkról beszélgetünk, de megbeszéljük a családjaink, környezetünk aktualitásait is, pl. gyermekszületés, betegségek és örömök, temetés, esküvő, papszentelés, Csillagtábor, érettségi, stb. Tudatjuk egymással, ha valaki imát kér, vagy imára szorul a környezetünkből. Amikor elkezdjük az imát, ezeket is belefoglaljuk az egyéni imáinkba, és odatesszük Jézus elé. Saját szavainkkal imádkozunk, kötetlenül. Van úgy, hogy mire körbeérünk, a Lélek gondolatokat ad ezekkel kapcsolatban, amit megosztunk egymással. Igen sokat lehet épülni ezekből.

Van-e a közösségeteknek valamilyen közös szolgálata? Erre hogyan találtatok rá?

Közösségünk, ahogy már említettem, tudatosan jött létre, amiben benne volt a szolgálat.

Egy karizmatikus közösség azért jön létre, hogy a karizmáival szolgálja Jézust és az Egyházat. A tagok ott cselekednek, ahol és amikor a Lélek indítja, értésükre adja. A Szentlélek nagyon jól tudja, hogy ki mire alkalmas, és erre a megfelelő pillanatban tudja indítani.

Ez lehet ima és böjt egy súlyos beteg gyógyulásáért, vagy lehet falevél összetakarítása a templom gondnokával együtt.

Amiről eddig nem beszéltünk, azok a karizmák. A karizma a Szentlélek ajándéka. Egy karizmatikus közösség azért karizmatikus, mert akik odajönnek, azok a „Szentlélekkel való betöltekezést" kérik. A közösség tagjai kézrátétellel imádkoznak felette. Leggyakrabban ilyenkor a nyelvek adományát kapják meg. Mint az apostolok pünkösdkor. (A könnyek adományát is sokan megkapják ilyenkor.) De az sem ritka, hogy nem történik semmi különös. A Szentlélek így is betölti azt, aki fölött imádkoznak. A karizmát nem lehet kiérdemelni! Az ajándék! Azt, hogy ki kap rögtön és ki nem, a Lélek dönti el. A karizmák zömét később adja a Szentlélek! Minden keresztény kaphat karizmákat! Olyan nincs, hogy valaki inkább megérdemli, valaki meg kevésbé! Sőt, a Lélek különös humora, amikor valaki olyan kap karizmát, aki teljesen érdemtelennek, alkalmatlannak tartja magát arra. A karizmákból adódik a szolgálat. Évek telhetnek el, mire egy karizmatikus közösség megtudja, hogy az Istennek mi a célja azzal a közösséggel. Mi lesz a feladatuk, amiből a közösség szolgálata adódik.

Miután a Lélek jelezte nekünk, hogy marad-junk együtt, várakozni kezdtünk, mert gondoltuk, hogy tenni fog valamit. Talán egy év múlva, egy komoly karizmatikus közösség közbenjáró imaalkalmán, próféciát kaptunk arról, hogy *„hatalmas ereje van az imánknak!*

Az Úr kegyelmi ajándékaként árasztja ki ránk a közbenjárás kegyelmét!” Egyértelmű volt mindannyiunk számára, hogy innentől fogva ez a közösségünk feladata és a szolgálatunk lényege. Az Atya ezzel ajándékozott meg minket, ehhez kaptuk meg a kegyelmet. (A kegyelem: a természetfeletti életből való részesedés.)

Azóta egyre több imakérést kapunk, illetve a Lélek indítására mi ajánljuk fel ezt a szolgálatot diszkréten másoknak is. Nagyon tudnak örülni ennek azok, akik kissé gyámoltalanok, vagy nem mernek imát kérni.

Milyen céljaitok vannak? Vágyaitok szerint milyen lesz a közösségetek öt év múlva?

A céljaink nagyon egyszerűek. Minél jobban éljünk együtt Jézussal, és az Ő csapatával, az Egyházzal. Közösségünk nem átjáróház, és csak belül van kilincs. Hozzánk be lehet kopogni bárkinek, de közösségi tag csak az lehet, aki Jézusnak adja át az életét. Vállalja, hogy a szűk ösvényen fog járni és a karizmáit az Isten dicsőségére fogja használni.

> **Öt év múlva az lesz, amit Jézus akar, mivel az Ő szándékánál nincs jobb!**

A legvégén még elmondanék egy tipikus karizmatikus esetet, ami velünk történt meg. 2006 szeptemberében, mielőtt Fejes Csaba atya (akkor még Csabi) bevonult volna a szemináriumba, eljött az Országos Katolikus Karizmatikus Találkozóra, Szegedre. A találkozó elején a dicsőítés közben egy vadidegen férfi odalépett a mikrofonhoz és ezt mondta: *„Van itt közöttünk valaki, aki azért jött, hogy pecsétet kérjen a hivatására. Azt üzeni neki Jézus…”* Tudtuk, hogy neki szól a prófécia, de csak pár nappal később mertem megkérdezni, hogy valóban neki szólt-e? Mondta, hogy igen, neki, ezért jött el a találkozóra.

A közösséggel együtt írta:
Fejes Imre

A karizmatikus megújulás – hogyan kezdődött?

Az albertfalvi karizmatikus közösséghez kapcsolódóan szeretnénk bemutatni az Egyháznak ezt a különleges, a kezdetekhez és az Istennel való mélyebb kapcsolathoz visszatérő lelkiségét: hogyan is indult a karizmatikus megújulás?

A XIX. század második felében az elvilágiasodásra, a marxista, materialista szemléletre és gondolkodásmódra, valamint a társadalmak kapitalizálódására a Katolikus Egyháznak válaszolnia és lépnie kellett. Mint azt később az Egyház is elismerte, késlekedett a szociális kihívásokra választ adni, ezért a rohamosan kialakuló városi munkásság marxista, szocialista irányítás alá került. Az állam és az Egyház szétválasztása már régebb óta súlyos társadalmi problémákat vetett fel. A XX. század közepéig forradalmak és két világháború zajlott le, sok tízmillió ember halt meg. A II. világháború fasiszta diktatúrái után Kelet-Európa, a Nyugat cinikus szemhunyásával kísérve szovjet, kommunista diktatúra alá került. Túlzás nélkül mondható, hogy az egész világ elfáradt. Az Egyház eljutott oda, hogy a problémák megoldását nem látták tisztán. Újból Istennél van a megoldás! A Szentlélek megújító kegyelmét kell kérni!

XXIII. János pápa 1959-ben bejelentette, hogy egyetemes zsinatot kíván összehívni. Azt mondják, hogy a Szentlélek ihletésére történt hirtelen elhatározása. 1962. október 11-én a Szent Péter-bazilikában nyitották meg a II. Vatikáni Zsinatot. XXIII. János pápa a megnyitó szentmisén így imádkozott: *„Szentlélek, újítsd meg korunkban csodáidat, mint új pünkösdöt!”* 1965. december 8-án VI. Pál pápa fejezte be a zsinatot, János pápa ugyanis 1963-ban meghalt, de utódja sokak meglepetésére folytatta a megkezdett munkát.

A kezdet

1967. február 18. A Szentlélek Kongregáció által fenntartott pittsburghi (Pennsylvania, USA) Duquesne Egyetem oktatóinak és hallgatóinak egy hétvégi lelkigyakorlatán, ahol arra törekedtek, hogy a Szentlélek megújítsa azokat a kegyelmeket, amelyeket a keresztségben és a bérmálásban kaptak, nagy erővel lépett fel a pünkösdi tapasztalat. Ez rövid időn belül sokfelé megismétlődött az USA katolikusai között. Egy résztvevő lány – azóta asszony –, Patti Gallagher így ír erről az eseményről:

„A 'Bárka és Galamb' elnevezésű lelkigyakorlatos házban bűnbánattal kezdték a lelkigyakorlatot pénteken, 1967. február 17-én este. Szombat délelőtt fölhangzott a kérdés: „Készen vagy arra, amit Isten tenni akar az életedben?" A hallgatókon lassan eluralkodott a hit atmoszférája. Újból és újból énekelték a Veni Creator himnuszt angolul. Délután Patti Gallagher cédulát rajzszögezett ki a hirdetőtáblára: CSODÁT AKAROK! (...) Indítást érzett, hogy a kápolnába menjen. «Fölmentem a kápolnába, anélkül, hogy tudtam volna, miért is teszem. De alighogy letérdeltem, remegni kezdtem. Hirtelen nem volt kedvem elmenni onnan. Emlékszem, vitatkoztam önmagammal, hogy Krisztus jelen van a többiekben, és hogy le kell mennem hozzájuk, nem tölthetem a kápolnában egész életemet. Három másik hallgató is ott volt, amikor váratlanul betöltött a Szentlélek, és megérintett, hogy Isten valóság. Nevetni és sírni kezdtem egyszerre, mert nem csupán azt tudtam, hogy ő valóság, hanem azt is, hogy szeret bennünket. És az ő szeretete majdnem őrült, mert mi annyira méltatlanok vagyunk, és ő mégis bőven adja kegyelmét. Meg akartam osztani ezt a csodálatos tudást és örömet a többiekkel, de olyan távolinak tűntek. Egy pillanatra azt gondoltam, hogy ez csak gyönyörű álom. A következő pillanatban azt vettem észre, hogy leborulva fekszem az oltár előtt, és Krisztus békéje tölt be... Azon az éjszakán az Úr az egész csoportot a kápolnába hozta. Nem győztem imádkozni, hogy a többiek is megismerjék őt. (...) Némelyikünk nyelveken kezdett beszélni, mások a megkülönböztetés, a prófécia és a bölcsesség ajándékát kapták. De a legfontosabb ajándék a szeretet gyümölcse volt, amely összekötötte a közösséget. Az Úr Lelkében olyan egységet találtunk, amit régóta igyekeztünk létrehozni saját erőnkből.»"
[RANAGHAN, Kevin - RANAGHAN, Dorothy: Catholic Pentecostals. Paulist Press, Paramus - New York -Toronto]

1967 lángoló tavasza után a „katolikus pünkösd-mozgalom" gyors terjedése következett.

A világi katolikusok után papok, szerzetesek, püspökök is bekapcsolódnak (Suenens bíborosé a legismertebb név). Az „új pünkösd” átterjedt Európába és a többi földrészre. Imacsoportok alakultak magánházakban és plébániákon. Nagyobb imaösszejövetelek, lelkigyakorlatok, találkozók, kongresszusok szerveződtek. Új, elkötelezett katolikus és ökumenikus közösségek keletkeztek. Folyóiratok születtek, könyvtárnyi könyvet írtak a témáról. Jók a gyümölcsök: hitükben közömbössé vált emberek újból szentségekhez járulnak, és lelkesen imádkoznak, szolgálatukban megfáradt papok megújult lelkesedéssel kezdenek dolgozni, a szekularizmustól megzavart fejekben helyre kerülnek a katolikus hit fontos igazságai (Jézus istensége, valóságos jelenléte az Oltáriszentségben, a kereszten szerzett megváltás, Jézus testi föltámadása, a harc a sötétség valós hatalmai ellen, a bűnbocsánat szentségének megtisztító ereje, a betegek szentségének hatékonysága, az imádság értéke, az életszentségre való meghívás, stb.). Megszületik az új mozgalom „hivatalos” (a Szentszéktől is használt) elnevezése: katolikus karizmatikus megújulás. A spontán módon használt „karizmatikus mozgalom” kifejezést a „megújulásra” cserélték, nehogy valaki azt gondolja, hogy az emberi szervezésből született sokféle program valamelyike.

Hogyan fogadta a karizmatikus megújulást a hivatalos Egyház? A püspökök első reakciói óvatosak voltak, de nem elutasítóak. Hamarosan mind több lett a pozitív értékelés az egyházi hatóságok részéről. Különösen fontos az elismerő hang, amit VI. Pál pápa megütött. *„1973. október 10-én VI. Pál a katolikus karizmatikus megújulás tizenhárom vezetőjét fogadta a világ minden tájáról. Melegen, bátorítóan szólt hozzájuk. Kifejezte érdeklődését a mozgalom iránt és hozzátette: «Együtt örvendünk veletek, drága barátaink, a lelki élet megújulásán, amely ma megnyilvánul az Egyházban.» Felsorolta a karizmatikus megújulás pozitív vonásait: «Érzék a mély imához személyesen és csoportosan; visszatérés a szemlélődéshez és Isten dicsőítésének hangsúlyozása; a vágy, hogy teljesen Krisztusnak szenteljük magunkat; nagy készség a Szentlélek útmutatásainak elfogadására; a Szentírás odaadóbb olvasása; nagylelkű testvéri szeretet; szándék az Egyház szolgálatában való részvételre. Mindebben fölismerjük a Lélek titokzatos és diszkrét működését, aki az Egyház Lelke.»”* [MARTIN, George: An Introduction to the Catholic Charismatic Renewal. Servant Books, 1975. 10-11. o.]

Az USA területén élő protestáns gyülekezetekben, felekezetekben szintén

nagyon gyorsan terjedt el a pünkösdi tűz. Bizony sokszor a katolikusok csak szedték a lábukat utánuk. A Szentlélek pedig érdekes módon nem tett különbséget az Őt befogadók között. A II. Vatikáni Zsinat által meghirdetett ökumenizmus látványosan működött! A karizmatikus imaalkalmak és dicsőítő estek, lelki hétvégék és imatalálkozók váltották sűrűn egymást. Az USA legnagyobb TV társaságai gyakran egyenes adásban közvetítették ezeket.

Nem mindenkinek tetszett azért a karizmatikus megújulás. Bár a kezdeti gyanakvás és óvatosságra intés után a pápák és a legfelső egyházi vezetés pozitívan állt a karizmatikus megújuláshoz, a klérus jelentős része és a hívek meglehetős gyanakvással és elutasítással álltak hozzá. Egyik fő érvelésük az volt, hogy a Szentlelket egyszer már elküldte az Atya, miről beszélnek ezek a karizmatikusok? Suenens bíboros azt válaszolja erre a kérdésre: *„Ki mondhatja meg a teremtő Atyának, hogy hányszor küldheti el a Lelkét?”* A papság is vegyesen állt hozzá. A karizmatikus megújulás „nagyágyúi” (papok, szerzetesek és egyszerű emberek) mind elmesélik, hogy az első karizmatikus imaalkalomnak, amire elmentek, alig várták a végét, hogy elmenekülhessenek. Ennyi lökött, furcsa viselkedésű embert még nem láttak templomban! Pedig olyan normálisnak néztek ki a program kezdete előtt! Ők sem értik hogyan, miért, de nemsokára újból elmentek és általában a harmadik, negyedik alkalomnál kimentek az oltár elé, és imát kértek maguk felett. És onnantól új világ kezdődött számukra, rövid időn belül. Az ilyen történeteket nagyobb találkozókon, a közönség nagy vidulása közben szokták elmesélni (pl. Cantalamessa kapucinus szerzetes atya is, a pápai udvar szónoka).

Egyértelműen kijelenthető, hogy Szent XXIII. János pápa Szentlelket hívó imája meghallgatásra került az Atyánál. A karizmatikus megújulás nem emberi szervezésből született sokféle program valamelyike, hanem a Szentlélek műve!

Dr. Kovács Gábor atya – Hét Láng Közösség – írásainak felhasználásával írta: *Fejes Imre* (Forrás: www.hagiosz.net)

Az evangélium igéi, ahogy akkor érthették

Olvastam...? No még nem teljesen, de elkezdtem olvasni Peter Stuhlmacher Az Újszövetség bibliai teológiája című könyvét (Kálvin Kiadó, 2017). Erről szeretnék néhány gondolatot megosztani veletek.

Amikor valakinek elmondom, mit olvasok, rákérdez: és az mit jelent? Valóban, a bibliai teológia elsősorban protestáns műfaj. Általában egy teológiai munka a kétezer éves fejlődés eredményeképpen mutatja be tárgyát, természetesen minden kérdésnél a Szentíráshoz nyúl vissza bizonyítékokért. A bibliai teológia fordított utat jár be: megvizsgálja, hogy akkor, amikor az írás született, mit érthetett az alatt a szerző, hogy érthették az olvasók. Természetesen ehhez alaposan ismerni kell a keletkezés korának kultúráját, az eredeti nyelvet. Hogy a könyv mivel foglalkozik, legjobban azzal tudom megmutatni, hogy milyen nagyobb részekből áll:

Alapvetés: Az Újszövetség bibliai teológiájának feladata és felépítése.

I. Az újszövetségi igehirdetés kialakulása és jellemzői
   1. Jézus igehirdetése
   2. Az ősgyülekezet igehirdetése
   3. Pál igehirdetése
   4. A Pál utáni korszak igehirdetése
   5. A szinoptikus evangéliumok igehirdetése
   6. János és a jánosi iskola igehirdetése

II. A kánon kérdése és a Szentírás középpontja
   1. A két részből álló bibliai kánon kialakulása és problematikája
   2. A Szentírás középpontja

Már az Alapvetés olvasása elbűvölt.

Jól áttekinthetően, alaposan ismerteti, hogy mi a bibliai teológia feladata, illetve, hogy ő hogyan érti, és milyen alapelvek vezérlik munkájában. A mai protestáns bibliai teológia kemény viták közt zajlik, amelyet Rudolf Bultmann evangélikus lelkész munkássága váltott ki.

Szerinte az Újszövetség üzenetét a mitikus világképtől megfosztva úgy kell hozzáférhetővé tenni az ember számára, hogy egzisztenciálisan találva érezze magát. Jézus csodái, feltámadása szerinte nem történeti tények, csak az ősegyház hitének lenyomatai. Vannak követői ma is, de sokan cáfolják állításait. Közéjük tartozik könyvünk szerzője is. Meggyőzően bizonyítja, hogy Jézus magát Messiásnak, Isten fiának tudta, tudatosan készült a kínhalálára, amelyet engesztelő áldozatnak szánt. Nagyon tanulságos, amikor hitünk alaptételeinek eredeteit az eredeti szöveg és a korabeli vallási és kulturális háttér elemzésével tisztázza, és sokszor meglepően világosít meg fontos kérdéseket. A következőkben néhány példát mutatok be az első két részből.

Amikor a szerző azt elemzi, hogy Jézus igehirdetése milyen képet festett Istenről, elsősorban a Miatyánk elemzésére támaszkodik. Meglepő, hogy az az imádság, amelyet gyermekkorom óta rendszeresen – sokszor sajnos gépiesen – imádkozom, milyen mély tanulságokat rejt. (Erről egyszer külön kellene írnom.) Hadd ismertessek elemzéséből két, számomra meglepő részletet!

Az első te-kérést (szenteltessék meg a te neved) sosem fogtam fel kérésként. Amikor mondtam az imát, arra gondoltam: igen, mondjuk, hogy szent, szent, rendben van. De a korabeli *„templomi kultuszban és zsinagógai liturgiában az imádkozók mélységes tisztelettel meghajolnak a szent Isten előtt, és tőle várják, hogy szentelje meg nevét. Az Ez 36,22-23 mutatja meg, hogy ez mit jelent.*

«Ezért mondd meg Izrael házának: Ezt mondja az Úr, az Isten: Nem miattatok teszem ezt, hanem szent nevemért, amelyet megszentségtelenítettetek a népek között, amelyek közé kerültetek. Szentté teszem nagy nevemet, amelyet gyalázat ért a népek között, amelyet megszentségtelenítettek közöttük. Akkor majd megtudják a népek, hogy én vagyok az Úr – mondja az Úr, az Isten –, amikor szemük láttára megmutatom rajtatok, hogy szent vagyok.» (Ez 36,22-23)”

Ezért ez a kifejezés akkor azt a várakozást jelentette, hogy Isten maga *„tisztítja és újítja meg Izraelt a Szentlélek ajándékával az igazi engedelmességre”*. Akkor nekünk most ezzel a kéréssel azt kell kérnünk, hogy az Úr egyházát, azaz minket tisztítson meg, és tegyen képessé arra, hogy evangéliumáról megfelelően tanúskodjunk a világ előtt.

A második mi-kérés, a megbocsátás kérésében azt, hogy *amint mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek* úgy értelmeztem, mint feltételt: ha azt akarjuk, hogy az Úr megbocsásson nekünk, minekünk is meg kell bocsátanunk másoknak. Nem is alaptalanul, hiszen Mt 6,14-15 ezt fejti ki. Azonban az eredeti szövegben szereplő megbocsátunk jelentésű szó felfogható hozzákezdést kifejező értelemben is. Tehát a tanítványok *„a megbocsátásban, amit ők maguk is Istentől kapnak, érdemtelenül részesednek Isten atyai jóságában, és ők ezt adják tovább”.* Ez a két megközelítés nem áll egymással ellentétben, hisz *„erre a továbbadásra nemcsak képesek a tanítványok, hanem kötelesek is”*.

A másik részlet, amelyről szólni akarok, az utolsó vacsora elemzése. Izgatottan vártam, mit mond az *„ez az én testem, amely tiértetek adatik”* (Lk 22,19) igéről, hiszen a szerző protestáns. Nagy örömmel olvastam elemzésének eredményét: *„A kenyér, amivel Jézus azonosítja magát, és amit ő maga ad, nem pusztán az ő «húsa» (teste), hanem személyesen ő maga.”* És: *„Jézus a pohár igéiben is önmagát adja tanítványainak, a legnagyobbat, amit adhat, nevezetesen a saját (a kiontott vérben benne foglalt) életét, amit «sokakért» feláldoz.”*

A szerző nem foglalkozik az úrvacsora szentségének megalapozásával, talán majd később.

Számára itt az a lényeg, hogy bizonyítsa: az utolsó vacsorán messiási cselekmény történik, s Jézus tudatosan készül engesztelő halálára.

Ami az engesztelést illeti, a második részben leírja az ószövetségi engesztelő áldozatot, amit a főpap mutatott be. A levágott áldozati bak vérét a főpap beviszi a szentek szentjébe, és meghinti vele a szövetség ládájának fedelét.

„Ezzel Izrael élete, amely benne van az áldozati állat vérében, kultuszi-jelképes módon átadatik Jahvénak, és egyúttal összekapcsolódik vele: Izrael jelképes halála révén új közösségre lép Istennel, és új, immár bűnökkel nem terhelt életet kap." Ami ebben a szertartásban kultuszi-jelképes módon történt, Jézus kereszthalálában valóságosan megtörtént. Igazából most értettem meg, mit jelent, amit Pál ír: *„A keresztségben ugyanis eltemetkeztünk vele együtt a halálba, hogy miként Krisztus az Atya dicsőségéből feltámadt a halálból, úgy mi is új életre keljünk."* (Róm 6,4)

Sőt, tudatosodott bennem, hogy a miseáldozatban meghalunk a bűnnek, és tisztának támadunk fel, hiszen Jézus áldozata jelenvalóvá lesz.

Tudom ezt – bár érezném is!

(Azért érdekes, hogy egy protestáns szerző írása ilyen katolikus gondolatokat kelt bennem. Ebből is látszik, hogy valóban az evangéliumhoz hűen gondolkozik.)

Még az első kötet feléig sem jutottam el, lassan haladok, hiszen többször újra kell olvasnom azokat a részeket, amelyek igazán megfognak. De ígérem, hogy folytatom.

Szőts Miklós

Az albertfalvi templomi énekkar története

2. rész: az 1970-es évekig

Mesélő: Kocsis István

Az 1950-es évek közepén kezdték el szervezni a Cecília-napi kórustalálkozókat. (Szent Cecíliát ugyanis a szent zene védőszentjeként tiszteljük.) Ilyen alkalmakkor a budapesti és vidéki templomok kórusai néhány kórusműből előre fölkészülnek és valamelyik nagy befogadóképességű templomban összegyűlnek. A műveket összepróbálják és ünnepélyes szentmise keretében előadják. A nagy kórust egy emelvényről valamelyik ismert karnagy vezényli. Csodálatos élmény a több száz énekes együtt éneklése. Tardi László, Bucsi László karnagyokra emlékszem, de volt, amikor Bárdos Lajos is ott volt és vezényelt is. Amikor elmagyarázta és elvezényelte, hogy *„...hadd legyünk mink is tiszták, hősök, szentek..."* kihangsúlyozva a három tulajdonságot, megrendítő volt. Mi először a remetekertvárosi modern templomban vettünk részt ilyen találkozón, amelyen többek között Werner atya *Szent István király* című nagyszabású művének ősbemutatóját is énekeltük. Ma is időnként eszembe jut egy-egy szöveg és dallamrészlet, ugyanis a Szentírásból a sziklára épült házat is beleszőtte. Később áttették a találkozókat a Szent István-bazilikába, mert olyan sokan szerettek volna ebben az élményben részesülni, hogy csak ott volt elég hely.

1956. október 23-án a budapesti gyárak, intézmények egységesen kivonultak különböző helyszínekre. Én a kollégákkal először a Bem térre, ahonnan több óra után átvonultunk a Kossuth térre (az akkor meglévő, Kossuth-hídon). Itt késő estig álltam és részt vettem a Himnusz sokszori éneklésében, hallgattam Sinkovits Imre szavalatát és Nagy Imrét is.

Felemelő érzés volt, amikor az újságpapírból tépett papírcsíkokból csavart fidibuszok százezernyi gyertyavilágánál énekeltük a Himnuszt. Később elindultam hazafelé. A Bajcsy Zsilinszky úton akkor már egy tank rohant hátracsapott ágyútoronnyal és egy tizenéves fiú állt rajta és ököllel verte a páncéltornyot. A Deák térnél egy Csepel teherautó jött nagy sebességgel és hirtelen bekanyarodott a Deák Ferenc utcába. A plató tele volt férfiakkal. A hirtelen kanyarodástól nekiszorultak az oldalfalnak, az összetartó kampó kiszakadt és lesodródtak az útra. Nem volt idő a fejleményeket kivárni, mert segíteni úgysem tudtam volna. Továbbmentem a Kálvin tér felé. A Bródy Sándor utcával szemben állt egy villamos szerelvény torlaszként. Az utcában, a rádió előtt nagy tömeg volt és néhány autó már égett. A Körtérig csend volt és még a HÉV is járt. Hazaérve még találkoztam a kóruspróbáról éppen hazatartókkal, akik tőlem tudták meg a történteket.

Szovjet harckocsi az Astoriánál
Forrás: Fortepan / Kurutz Márton

Ezután jött tíz nap remény, majd a tragédia. Albertfalván egy rejtélyes gyilkosságon kívül semmi különös nem történt. Jancsi hazautazott Veszprémbe. A kórustagokból nem sokkal találkoztunk. A kóruson csak néhányan lézengtünk. A harmóniumon most egy apáca játszott (persze civilben). Aquináta nővérnek hívták. A plébánia melletti házban laktak néhányan és különböző polgári foglalkozást űztek.

Az egyik borongós vasárnapon (már november közepén jártunk), szentmise közben feljött a kórusra Littasy György, gyönyörű hangú basszista operaénekes, aki Kelenvölgyben lakott. Hozzám jött, mert én álltam a harmónium mellett és megkérdezte: szeretne valamit énekelni, tudná-e valaki kísérni? Aquináta nővérhez küldtem, hogy vele beszélje meg. Lapozgatták az énekeskönyvet és végül egy gyönyörű régi kuruc kori egyházi énekben állapodtak meg:

Győzhetetlen én kőszálom,
Védelmezőm és kővárom,
A kereszfán drága árom,
Oltalmamat tőled várom...

...Irgalmazz meg én lelkemnek,
Ki vagy Ura mennynek, földnek;
Könyörgök csak Fölségednek,
Én megváltó Istenemnek...

Az ország talán legszebb hangján hallva, megrendítő élmény volt. Különösen, miután megtudtuk, hogy ezzel búcsúzott hazájától, és másnap, nagyszámú családjával, a Fertő tó jéghideg vizén átgázolva, elhagyta az országot. A legkisebb gyerekét még a vállán kellett vinnie. Négy barátunk, akik az új kórus létrejöttében is részt vettek, november vége felé szintén eljött elbúcsúzni. Egyikük a Fehérvári úti tankcsapda főszervezője volt, tehát mennie is kellett.

Ezután a tragédia után lassan tért magához mindenki. A kórusélet is lassan indult, mivel a karnagyunk, Solymosi Jancsi otthon volt Veszprémben és csak mikor megindult a tanítás a Zeneakadémián, akkor jött vissza. Orgona tanszakos volt, Gergely Ferenc orgonaművész volt a tanára. Vele később mi is közelebbről megismerkedtünk, mert mikor Guszti atya (plébánosunk) szorgos biztatására összegyűlt a megfelelő pénz az orgonaépítésre, ő kapott megbízást annak tervezésére és ő is mutatta be orgonaszenteléskor. De addig sok idő eltelt. Mi tanultuk szorgalmasan a műveket, a szentmiséken énekeltünk.

1957. szeptember 25-én volt az első kóruseskövő. Jutka és én esküdtünk. Katona Farkas ciszter szerzetes, frissen szentelt atyát kértük meg a szertartás elvégzésére, aki Jutkáék régi szomszédja volt. Szentelése előtt a börtönt is megjárta és évekig fizikai munkásként dolgozott. Mi voltunk az elsők, akiket esketett. Tanúnak én Solymosi Jancsit kértem meg, amiből azután nagy galiba keletkezett: mi se és ő se gondolt arra, hogy egy eskövőn zene is van. A kórus is régóta készült valami meglepetéssel, amihez mindhez kórusvezetőre is szükség lett volna. Jancsi is, mi is nyugodtan ültünk az oltár előtt és nem sejtettük, hogy odakint Pálos Pisti kétségbeesetten kérdezősködik a vendégek között, hogy nincs-e valaki, aki harmóniumon tud játszani? Végre valaki jelentkezett.

Mint kiderült, hogy abból a zeneiskolából, ahová én négy évig jártam ’56 előtt és akiket hűtlenül otthagytam. Valahogy megtudták és néhányan eljöttek az esküvőmre. A harmóniumon Zsiga bácsi játszott, akinek gyönyörű mély basszushangja volt. A megfelelő időben Józsika (akkor már református pap), szép tenorhangján elénekelte Schubert *„Ave Mariá”*-ját. A kórusnak csak a virágszórás maradt, de az esküvő megmenekült. Ezután még több kórusházasság jött létre: Pálos Baba és Ambrus Jóska, Dóri és Ambrus Jancsi, Rózsi és Lutz Ottó. (A vezetéknevét már nem mindenkinek tudom.) Ezek néhány éven belül köttettek, de később is voltak követőink.

Mivel Jancsi a Zeneakadémiára járt, mi is sokkal többször megfordultunk ott, mint egyébként. Részt vettünk oratóriumok főpróbáin, orgonista vizsgahangversenyeken, de a csúcs az volt, amikor sorozatban előadták Bach összes orgonaművét. Néhányan azt is végighallgattuk.

Az orgonaépítés lassan megkezdődött. Lázasan készültünk a szentelésére. Akkoriban a kóruson voltak a próbák. Az egyik alkalommal feljött Guszti atya és bejelentette, hogy erre az alkalomra meghívta a máriaremetei kórust, ahol ő mielőttünk plébános volt. Ez olyan lesújtó volt számunkra, hogy én számon kértem, hogy ezt hogyan gondolja? Mi hosszú évek óta szenvedtünk egy ócska harmóniummal és most elkövetkezett, amit annyira vártunk, és hogy ez a mi ünnepünk, nem hagyjuk elvenni. Szegény sírva ment le a kórusról, de az orgonaszenteléskor mi énekeltünk.

Templomunk orgonája
Madaras Balázs fotója

Az orgonát Gergely Ferenc mutatta be és a végén remek hangversenyt rendezett. Kedvenc száma volt Cesar Franck műveinek variációja. Az ünnep hangulatát két vendégénekes is emelte. Simándi József (aki Albertfalváról származott) és Tiszai Magda. Mi többek között, a *„Panis Angelicus”*-t énekeltük, Simándi József szólójával. Ma is sajnálom ezt a méltatlan incidenst (ráadásul Werner atya kórusa volt, akit később nagyon megszerettünk), de ez valóban a mi ünnepünk volt.

Örömünk nem sokáig tartott, mert az egyik próba előtt Jancsi Jutkának és nekem elmesélte, hogy Guszti atya behívta őt és azt kérte, hogy a próbán jelentse be lemondását azzal az indokkal, hogy mivel a Zeneakadémia elvégzése után a Magyar Rádió Népzenei osztályán kapott állást, ez nem egyeztethető össze a továbbiakban templomi működésével. Szegény majdnem sírt. Orgonistaként végre most alkalma lenne egy jó orgonán való gyakorlásra és erre ilyen álnokul kirúgják.

Most a sekrestyében próbáltunk, amikor bejött Guszti atya és előadta az előbbieket. Sajnos, most sem tudtam indulataimat megfékezni, hanem közbeszóltam, hogy ez nem igaz. A vita végén felálltunk és hazamentünk. A kórus felbomlott. Mint később kiderült, az egész cirkusz azért volt, mert egy, a papi hivatás gyakorlásától eltiltott pálos atyát akart idehozni kántornak és neki kellett a hely. Ha ezt ilyen formában tálalja, természetesnek találtuk volna és részéről egy nemes cselekedetnek.

Mi ezután Budafokra jártunk templomba, így a kórus közbenső működéséről csak keveset tudok. Azt igen, hogy a kórustagok egy része maradt Alán atya vezetésével. Mi közben beléptünk egy nagy, világi kórusba, amit a nagyon tehetséges és ismert Vas Lajos vezetett. Velük maradtunk közel tíz évig és nagyon sok szép zenei élményben volt részünk.

(folytatjuk)

Kocsis István

Rövid híreink

Hagyományainkhoz híven a Szent Mihály-napi búcsú alkalmából, az idén is megkoszorúztuk Mahunka Imre és felesége szobrát. Fontosnak tartjuk fenntartani a nagylelkű bútorgyáros emlékezetét, mivel vagyonának jelentős részét hagyta az albertfalvi polgárokra, hogy ezzel elősegítse egy új templom építését.

A vírusveszély miatt szerény létszámú, de a hatósági előírásokat szigorúan betartó kis csoport emlékezett meg októberben Albertfalva 1956-os áldozatairól. Az Albertfalvi Lokálpatrióta Egyesülettel közösen szervezett rendezvényünket a 6-os út melletti emlékzászlónál tartottuk. Az ünnepségen a forradalom egykori résztvevőinek személyes visszaemlékezései mellett a Don Bosco Katolikus Általános Iskola jelenlegi és volt diákjai rövid zenei és vers betétekkel emelték a műsor színvonalát. Az emlékünnepséget koszorúzással és közös imával zártuk.

Év végére sikerült beindítanunk a „virtuális" Szent Mihály Akadémia előadásait új előadókkal és megújult formában. Elsősorban a gyermekes családok érdeklődésére tarthat számot Rózsáné Czigány Enikő gyermekpszichológus három részes előadása. A szalézi elkötelezettségű előadó az óvodás, kisiskolás és kiskamasz gyerekek szüleinek próbál iránymutatást adni egy-egy témában. A virtuális előadásokat kereshetik a Facebook oldalunkon, vagy az AKTK Studio YouTube csatornáján.

A jövő évi terveink között szerepel egy *„Fiatalok a Fenntartható Fejlődésért"* csoport létrehozása. Célunk, hogy az AKTK alapértékeit és alapelveit megőrizve, megújuló formában vonjuk be a fiatalabb nemzedéket. Olyan átfogó programokat szeretnénk, amelyben a teremtett világ értékeinek megismerése és megőrzése mellett tovább erősíthetnénk a plébánia közösségi életét is.

Kiss István
AKTK elnök

Karácsonyi vallomások
„…álomból – valóság…”

Ha valaki az álmos, ködös november végén a Bükköny utcában sétálgatott, meglepődve láthatta, hogy a templomkertet munkagépek szántják fel. Másoknak ez talán meglepő, de nekünk, akik évek, sőt egyesek évtizedek óta álmodunk és áhítozunk egy közösségi házra, számunkra ez a megvalósult csoda kezdete.

Amikor Henrik atya megérkezett Albertfalvára és az új képviselőtestülettel elkezdtük a közös munkát, sok-sok apró dolgot kellett helyre tenni, javítani, beruházni, módosítani, szépíteni. Mindezeket az apróságokat lelkiismeretesen csináltuk, de a szívünk mélyén folyamatosan ott volt a vágy, ott motoszkált a gondolat, hogy Albertfalván a számos, már most is jól működő közösségnek legyen egy helye, ahol összegyűlik és a liturgián túli közösségi életet szeretetben, méltó körülmények között tudja megélni. Legyen egy hely, ahol az újonnan alakuló közösségek is otthonra lelnek.

A mocorgó gondolat szép lassan tervekben is kezdett testet ölteni és egy kis munkacsoport, a később a lelkes csapathoz csatlakozó Nemes Zsolt építésszel együtt gondolkodva, elkezdte formába önteni egy közösségi ház tervét.

Az első akadály, amibe beleütköztünk, a templomkert státusza volt, mert bár jogilag a kert a plébánia tulajdona, a földhivatali nyilvántartásban közkertként volt regisztrálva.

Őrület! Ezen bukna el a szépen kigondolt tervünk? Közkertből nem olyan egyszerű magántulajdonná és még inkább építési telekké módosítani a területet. Sikerült. Elhárult a jogi akadály, hogy a templomkertben építkezés indulhasson.

Sok-sok együtt gondolkodás, tépelődés után elkészült a közösségi ház első terve. Az állam rendkívüli pénzadománnyal támogatta a Katolikus Egyházat, amelyre a terveinkkel sikeresen pályáztunk, így az anyagi háttér is rendelkezésre állt, úgy gondoltuk, semmi nem állhat az építkezés útjába.

Több alkalommal jártuk meg Henrik atyával a mennyet és a poklot. A mennyet, amikor kiderült, hogy megkaptuk a támogatást, azután a poklot, amikor kiderült, hogy félreértés volt, még sincs támogatás, azután ismét a mennyet, amikor változott a széljárás és kiderült, hogy a korábban ígért támogatásnál több pénzt kapunk.

A közösségi ház építése - első nap

Megvoltak a tervek, megvolt a támogatás, minden együtt állt, legalábbis mi így gondoltuk, amikor újabb nehézséggel kellett szembenéznünk. A fővárosi főépítész visszadobta a terveinket, újra és újra kellett tervezni, engedélyeztetni. Minden alkalommal dobogó szívvel vártuk, hogy „na most, most biztosan elfogadja”. Teltek a hetek, hónapok és még mindig az engedélyezéssel küzdöttünk, folyamatosan aggódva azért, hogy a megígért támogatás még a rendelkezésünkre álljon, hiszen Egyházunknak oly sok helyen kell anyagilag helytállnia, tudtuk, hogy volna máshol is jó helye a megítélt összegnek.

Végül megérkezett a hír: a főépítész elfogadta a sokadszorra újragondolt terveket. Elindult a kivitelezők kiválasztása, ami első körben elbukott, mert olyan magas árakat adtak a vállalkozók, hogy nem fértünk volna bele a költségvetésbe.

A közösségi ház építése - negyedik nap

Ismét a hullámvasút leszálló ágába kerültünk, újratervezés, új pályázat kiírása, és végül meglett a győztes kivitelező, meglett az elfogadott terv, és rendelkezésünkre állt a támogatás is.

Az első közösségi házas megbeszélésünk, 2016. január 12-e után, szűk öt év elteltével, 2020. november 23-án hivatalosan is átadásra került a plébánia kertje a kivitelezési munkák elindításához.

Hogyan sikerülhetett mindez?

Egyértelmű számomra, hogy buzgó imáinkat hallgatta meg a mi jóságos Istenünk.

Hányan és hányan imádkoztunk a közösségi ház megvalósulásáért, a kék füzetbe hány és hány imafelajánlás, kedves gondolat került bele a közösség tagjaitól.

Hálásan köszönöm nektek az imákat és ebben a nehéz időszakban különösen is buzdítalak benneteket, hogy az imádságot ne hagyjuk abba. Folyamatosan kérjük a Szentlelket, hogy a kivitelezés időszakában is legyen velünk, hogy a tervek szerint jövő nyár végére, ősz elejére birtokunkba vehessük nagy álmunkat, az albertfalvi hívők közösségi házát!

Vas Gabesz
világi alelnök

„Derüljön ránk a mi Urunk, Istenünk fényessége, kezünk munkáját erősítsd meg, és áldd meg kezünk munkáját!” (90. zsoltár, részlet)

A „Piros ruhás”

Tizenkét éven aluliak számára nem ajánlott 12

Jubileumi, tizedik cikkem különlegesre sikeredett. A járványügyi szakemberek már egy ideje arra bíztatnak bennünket, hogy kerüljük a személyes kontaktusokat. Az intelmeket figyelembe véve, nekem nem volt kedvem online riportot készíteni. Ezért gondoltam arra, hogy a decemberi aktualitást kihasználva saját „másodállásom” titkaiba avatom be az erre érett olvasókat.

Évekkel ezelőtt, egy szeptemberi tantestületi ülés után jött fel hozzánk pedagógus nagylányom. Kissé meglepődtem, amikor minden előzmény nélkül nekem szegezte a kérdést. – *Eljönnél-e hozzánk, az iskolába MIKULÁSnak? A szemfüles gyerekek minden évben felismerik, hogy melyik pedagógus öltözött be.*

Először szabódtam egy kicsit, de hamar belementem a játékba. Az jutott eszembe, hogy számos olyan adottsággal rendelkezem, amit jól ki tudok használni ebben a „munkában”. Az ősz szakáll, tisztes kort idéző szemüveg, a kissé kerekded alkat, ezek mind adottak voltak, ezen kívül még a gyerekeket is nagyon szeretem. Akkor még nem gondoltam, hogy ennyire komoly „másodállásba” kezdek. Bár nem nagyon szeretem, ha hosszú a szakállam, de a nemes ügy érdekében hajlandó voltam áldozatot hozni, elkezdtem tehát növeszteni.

Ahogy teltek a hetek, egyre jobban éreztem a feladat súlyát, és egy érettségiző diák izgalmával vártam a december 6-ot. Az osztályfőnökök előre elküldték a gyerekeknek felolvasandó dicsérő, esetenként intelmeket is tartalmazó személyes megjegyzéseket. Hatodikán reggel piros sporttáskával a kezemben, észrevétlenül osontam be a „Damiba" (ELTE Bárczi Gusztáv Gyakorló Általános Iskola, a Damjanich utcában). Átöltözés után az igazgató nénivel szisztematikusan végigjártuk az alsós osztályokat. Természetesen mindenhol szeretettel fogadtak, képességeikhez mért műsorral köszöntöttek a gyerekek. Hol lesütött szempillákkal, hol vagányul kiálló „nagyarcokkal" szembesültem. Mit tagadjam, élveztem a helyzetet, bár néha komolyan kellett improvizálnom, amikor kényelmetlen kérdéseket tettek fel a talpraesettebbek: *Hol vannak a rénszarvasaid? Hány éves vagy? Mit csinálsz az év többi napján? Van-e gyereked, feleséged? Magadnak milyen ajándékot szoktál vinni? Neked ki a főnököd?* Nagyon nagy élmény volt számomra ez a nap, még akkor is, ha több esetben tragikus gyermeksorsokkal találkoztam. Az intézmény jellegéből adódóan sok a hátrányos vagy halmozottan hátrányos környezetben élő tanuló. A gyógypedagógusoknak sokszor a szülőkkel is meg kell vívniuk sajátos csatájukat.

Természetesen az első alkalmat minden évben újabb és újabb decemberi találkozás követte. A katarzis talán nem volt akkora, mint a legelsőnél, de minden évben izgatott örömmel vettem fel a piros ruhát és látogattam sorba az osztályokat.

Időközben egy baráti beszélgetésen szóba jött az én különleges „mellékállásom". Óvodavezető ismerősöm kapott az alkalmon, és el is hívott magukhoz nyomban. Így a következő decembertől kezdve már a Szent Gellért Óvodában is megjelenhettem, mint Szent Miklós püspök újkori alteregója. Piros miseruhát adtak rám és egy valaha jobb napokat látott kiszuperált püspöki süveg került a fejemre. Itt teljesen más volt a rám gyakorolt hatás, mint a „Damiban". A keresztény közeg és a sok tágra nyílt szemű óvodás csak fokozta az élményt. Még véletlenül sem titulált egyetlen gyerkőc sem télapónak. Jó szívvel fogadtam azt is, hogy a *„szia Miki"* megszólítás helyett mindenki a szokásos katolikus köszöntéssel üdvözölt. Öröm volt látni, ahogy nagyobb testvérek, vagy a támogatással megbízott nagycsoportosok kikísérik a gyámoltalan kicsiket az ajándék átvételéhez.

Igazi hála van a szívemben, amikor arra gondolok, hogy részese lehettem ennek a varázslatnak.

Azután elkövetkezett 2020 decembere, és minden másképp alakult. Az iskolában csak virtuálisan lehettem ott. A pedagógusok ugyanúgy elküldték az általam tolmácsolandó üzeneteket, de a személyes találkozás elmaradt. Minden osztálynak külön-külön, gyermekenként személyre szabott videóüzenetet küldtem. Sajnos az óvodásokhoz sem tudtam eljutni az idén a vírus miatt. Be kellett, hogy érjék ők is egy egyszerű videóüzenettel. Nekem valószínűleg legalább annyira hiányzott a fizikai találkozás velük, mint a gyerekeknek. Ez a fajta személyes feltöltődés most kimaradt az életemből.

Nem szeretném ilyen szomorúan befejezni írásomat, ezért álljon itt a végére egy vidámabb történetet. 2019 karácsonya előtt betlehemes játékkal kerestünk fel néhány albertfalvi családot. Az egyik sokgyerekes családnál a műsorunk befejezése után bemutattam a résztvevőket a vendéglátóknak. Egyszer csak az iskolás nagyfiú, csibész mosollyal az arcán halkan odasúgta az édesanyjának: – *Anyu, én ezt a bácsit ismerem. Ő volt nálunk, az óvodában, a Mikulás.*

Kiss István
(Pistimikulás)

Boldog Carlo Acutis

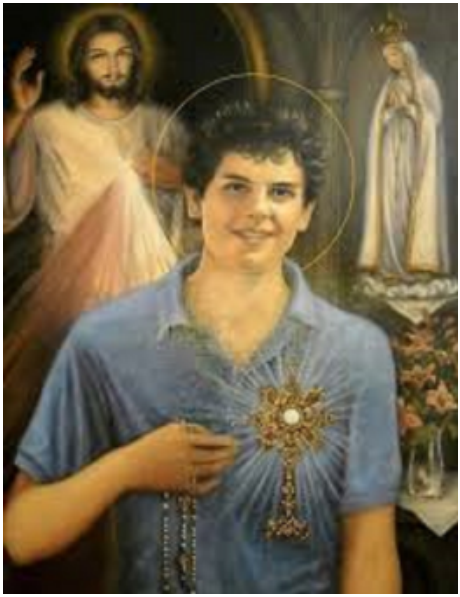
Nemrégiben járta be az egész világot a hír, hogy Ferenc pápa boldoggá avatja a 15 éves szentéletű fiút, Carlo Acutist. Az eseményre október 10-én került sor. De miért is ennyire különleges ez a fiatal fiú, akinek a sírjához több tízezrek zarándokoltak el a járvány ellenére? És miért lehet ő példa számunkra, főleg a fiatalok számára?

Carlo 1991-ben, Londonban látta meg a napvilágot egy jómódú, nem túl vallásos családban. Még fiatal korában Milánóba költöztek. Itt élt a leukémia miatt 15 éves korában bekövetkezett sajnálatos haláláig.

Teljesen átlagos fiatal volt külsőre, ugyanúgy szeretett internetezni, videójátékozni, focizni és görkorizni, mint bármelyik másik korabeli gyerek. Az ő kincsei nem a külsőségekben rejtőztek. Minden általunk átlagosnak ítélt tevékenységet Isten szolgálatába állított.

Az internetet és a számítógépet nem haszontalan időtöltésre használta, hanem egy online adatbázist készített az eucharisztikus csodákról, és a környék plébániáinak honlapját is ő készítette el. Szabadidejében önkéntesként segítette a hajléktalanokat, zsebpénzéből hálózsákot vett nekik. A családjában is hirdette az evangéliumot. Édesanyja az ő hatására tért vissza a hithez.

Hét éves korában elsőáldozó lett érett hite miatt, valamint már 11 éves korában hittant tartott a kisebbeknek. Érdemes megemlíteni egy csodát is, amely elengedhetetlen volt boldoggá avatásához. Halála után egy ritka hasnyálmirigy problémákkal küszködő fiú imádkozott Istenhez Acutis közbenjárását kérve, ezután hamarosan – megmagyarázhatatlan módon – teljesen meggyógyult betegségéből.

Carlo az első boldoggá avatott az Y generációból, ezzel az Egyház egy igazi XXI. századi szenttel lett gazdagabb. Ő volt az, aki megmutatta számunkra, hogyan lehet az internetet felelősségteljesen használni és a hit szolgálatába állítani. Édesanyja erről úgy nyilatkozott, hogy *„Carlo volt a fény válasza az internet sötét oldalára”*. Autodidakta módon tanult programozni, hogy a fent említett adatbázissal, valamint számtalan más módon is tudja az evangéliumot hirdetni. Tiszteletből már most sokan az internet apostolának és védőszentjének nevezik.

Úgy gondolom, mint fiatal szalézi animátor, a többi társam nevében is kijelenthetem, hogy Boldog Carlo Acutis most számunkra az egyik legkézzelfoghatóbb példa arra, hogyan is lehet a modern eszközök segítségével is Istent népszerűsíteni és eljuttatni minél több fiatalhoz és felnőtthöz az Ő szeretetét. Különösen fontos ez az üzenet most, amikor soha nem látott módon vagyunk az internetre és a számítástechnikára utalva.

Győrik Balázs
albertfalvi szalézi animátor

Advent a Don Boscóban

Mindenki számára nagyon nehéz ez az év. Próbára tesz minket a Jóisten, így elmondható, nem könnyű most diáknak lenni, és szintén nem könnyű most tanárnak lenni. 2020-ban különös tekintettel fontos volt, hogyan készültünk adventre, hogyan készítettük fel lelkünket Jézus eljövetelére.

A Boscós osztályok számára alsós hitoktatónk, Szakácsné Ujházy Mária állított össze egy adventi füzetet, amiből naponta olvastunk fel bibliai részleteket, illetve láttuk el a diákokat pár mondatos gondolatébresztővel.

Mindenképpen érdemes figyelmet szentelni eme összeállítás bevezető soraira. Rávilágít arra, hogy hitünk lényege a bizalom. Bizalom Istenben, az Ő jóságában, és abban, hogy Ő kézben tartja az eseményeket és jót akar nekünk. Bizalom abban, hogy Ő az emberileg legkilátástalanabb helyzeteket is uralja, és a rosszat, a fájdalmat is csak azért engedi, hogy még nagyobb jót hozzon ki belőle. Az idei adventben Szűz Mária életét elmélkedtük végig abból a szempontból, hogy mekkora Istenbe vetett bizalommal élte istenanyai életét. Arra is szerettük volna felhívni a gyermekek figyelmét, mennyi mindent tesz értük az édesanyjuk, mennyi mindenről lemond a családért.

Szerencsére a fiatalok aktivitására, hozzáállására cseppet sem lehetett panasz.

Az 5.a példamutató módon „csinosította ki” osztálytermét. Adventi koszorú, adventi faliújság, sőt még az ablakokon, a szekrényeken is kreatív díszek sora. Bízunk benne, hogy a lelküket is hasonlóan alakítják majd. Látva őket, jómagam bizakodó vagyok e tekintetben is. Jézust-váró hangulatban kezdődött meg az advent a Don Boscóban.

Makrai Ákos

A holló üzenete

karácsonyi mese (ismeretlen szerző meséje)

A holló irigyelte a vörösbegyet, a tengelicét és a galambot, mert szebbek voltak nála. Irigyelte a fülemülét is, mert nem is remélhette, hogy egyszer úgy énekelhet, mint ő.

A holló magányosan károgott egy hideg, decemberi éjszakán. Egyszer csak olyan dallamos éneket hallott, hogy a holló kutatni kezdett az égbolton. Azt látta, hogy nem egy csapat madár, hanem egy sereg angyal lebeg körülötte.

– Jó hír! – énekelték az angyalok. – Jó hírt hoztunk! Ma éjjel megszületett Betlehemben Isten Fia! És neked, holló, el kell mondanod ezt az összes többi madárnak!

– Nekem?! – károgott a holló. – Miért pont nekem? A legrondább vagyok a madarak között, és ami a hangomat illeti… Magatok is megítélhetitek! Nem fognak rám hallgatni! – folytatta.

– Téged választottak! – énekelték az angyalok, majd eltűntek az éjszakában. Mit tehetett hát a holló? A madaraknak meg kellett tudni a jó hírt, és minden madár közül őt választották ki, hogy megvigye nekik. Röpte súrolta a fák tetejét, és éles hangon kiabálni kezdte a jó hírt:

– Megszületett a Messiás! – hallhatták a vörösbegyek, a tengelicék, a gerlék. – Ma éjjel megszületett Betlehemben!

– Oda kell mennünk imádni Őt! – kezdték csicseregni, trillázni a madarak.

A hollót meglepte, hogy senki sem tette szóvá hangja kellemetlen érdességét. Végül ő is elrepült Betlehembe. Látta, ahogy a kisgyermek kinyújtja a kezecskéjét, hogy megérintse a vörösbegy vörös tollát. Hallotta, ahogy boldogan gőgicsél, miközben a fülemüle altatót énekel Neki.

A holló ott gubbasztott egy sötét sarokban az istállóban, de szeretett volna tenni valamit. Egyszer csak suttogást hallott.

– Hát nem veszed észre? – mondta halkan egy lágy hang, aranyos szárnyak suhogásának kíséretében. – Te tetted meg a legfontosabbat. Ha nem repültél volna körbe az éjjel, hogy kikiáltsd mindenkinek a jó hírt, most egyetlen madár sem lenne itt.

Az angyal eltűnt és magával vitte a holló minden irigységét. A holló leszállt a gerendáról és félelem nélkül csatlakozott a többi madárhoz a Szent Gyermek körül.

Isten áldásában gazdag karácsonyt kívánok Mindenkinek!

Bogi néni

Gyerekszáj

Lengyel Zsófi (8 éves): *„Már nagyon várom a karácsonyt!”*
Anya: *„Miért?”*
Lengyel Zsófi: *„Mert hiányzik a kis Jézus!”*

Kolta Boglárka (5 éves) kirándulás közben:
„Most jó dolga van Jézusnak, mert viszem a szívemben és Ő pihenhet.”

Karácsonyi feladvány kicsiknek

Keresd meg a lenti kis képeket a keresgélőben!

2	4	4	2	4	5	7	4	6	5
1	6	7	1	3	6	7	4	7	4
3	2	4	6	2	7	3	9	6	3

Karácsonyi feladvány nagyoknak

Találd meg a felsorolt szavakat!

A kimaradó betűkből olvasd össze a megfejtést!

S	Z	Á	N	K	Ó	T	D	B	E	J	G	L	I
J	É	G	L	A	E	É	I	T	É	L	A	P	Ó
K	G	Y	E	R	N	L	Ó	S	H	A	V	A	S
E	Z	A	J	Á	N	D	É	K	F	A	G	Y	É
S	H	Ó	P	C	S	E	N	G	E	T	T	Y	Ű
Z	A	D	Í	S	Z	K	E	S	A	P	K	A	A
T	S	Á	L	O	R	Á	K	A	L	A	P	C	S
Y	O	F	E	N	Y	Ő	F	A	H	I	D	E	G
Ű	N	Y	O	Y	H	Ó	E	M	B	E	R	D	!

AJÁNDÉK
BEJGLI
CSENGETTYŰ
DIÓ
DÍSZ
ÉNEK
FAGY
FENYŐFA
HAVAS
HIDEG
HÓ
HÓEMBER
JÉG
KALAP
KARÁCSONY
KESZTYŰ
SÁL
SAPKA
SZÁNKÓ
TÉL
TÉLAPÓ

Megfejtés:
Legyen szép a karácsonyod!

Karácsonyi imádság

Urunk, Jézus Krisztus,
teremts bennünk csendet,
hogy a karácsonyi időben Rád,
a Te szavadra,
a Te útmutatásodra,
a Te szeretetedre figyelhessünk!

Teremts bennünk csendet,
hogy meghalljuk az adventi örömhírt,
hogy emberként születtél meg!

Teremts bennünk csendet,
a hit ajándékát elfogadó csendet,
a Te titkaidat elfogadó csendet,
a Te szeretetedet elfogadó csendet,
a Megváltó érkezését váró csendet,
A lélek mélyén megszülető
öröm csendjét!

Hiszek Benned, Uram,
erősítsd bennünk a hitet!
Ámen.

Nem akarsz lemaradni a közösségi hírekről?

Benne akarsz lenni a vérkeringésben?

Regisztrálj levelezőlistáinkra!

- ***Alfa hírek***
  Egyházközségi hirdetések

- ***Alfa világ***
  Közérdekű információk cseréje

- ***AKTK hírlevél***
  Az Albertfalvi Keresztény Társas Kör tájékoztatója

www.albertfalviplebania.hu

→ Hirdetések

→ Hírlevelek

"
Velünk
az Isten!
"
Mt 1, 23